

SAM HAWKEOVÁ

MĚSTO
LŽÍ

HOST

MĚSTO LŽÍ
SAM HAWKEOVÁ

MĚSTO
LŽÍ

SAM HAWKEOVÁ

BRNO 2019

CITY OF LIES

Copyright © 2018 by Sam Hawke

All rights reserved

First published by Tor, a registered trademark
of Macmillan Publishing Group

Published by arrangement with Tom Doherty Associates

Cover art by Greg Ruth

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0053-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0054-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0055-0 (Formát MobiPocket)

*Mým klukům, zbývajícím třem čtvrtinám mého já. Bez vás,
mí nejdražší, bych byla jako židle s jednou nohou, a všichni
se určitě shodneme, že to by byla pěkně mizerná židle.*

Krasolístek

Popis:

Okrasná rostlina s jemnými zelenými listy a trsy drobných bílých kvítků.

Příznaky:

Rozšířené zorničky, zrychlený, slabý pulz a necitlivost v končetinách, která se postupně rozšiřuje do zbytku těla, v závěru ochromuje dýchací cesty a způsobuje srdeční selhání.

Charakteristické rysy:

Nenápadný závan zatuchliny a příjemná chuť, kvůli které je často zaměňován za jeden z neškodných příbuzných druhů.

1

JOVAN

Když mě strýc poprvé otrávil, bylo mi sedm.

Jed mi podal ve svém proslulém dušeném mase se sýrem. Žaludek se mi svíjel v křečích a mučily mě ty nejděsivější přeludy, jaké má mladá mysl dokázala vytvořit, ale trvalé následky po sobě toxin nezanechal. Toho dne jsem se naučil, že žádný pokrm ani nápoj není bezpečný, dokonce ani z rukou milovaného strýčka Etana, mého tašihy, člověka, jehož jsem si vážil a jemuž jsem důvěřoval nejvíc ze všech. Především z jeho rukou.

Do desátých narozenin jsem už uměl rozeznat přísady většiny jídel, co se objevila na stole, od kořeněné pečené ryby podávané celoročně na farmách a panstvích Sjony přes černé chlebové placky připravované v jílových pecích každé kuchyně ve městě až po jemné sýrové a medové pečivo, jemuž dávaly přednost nejvyšší vrstvy. Ve všech těchto pokrmech jsem dokázal zachytit jedenáct hlavních jedů. Většinu po chuti, některé po čichu a jeden díky specifické struktuře. Zároveň jsem tyto jedy uměl i sám použít, kdyby bylo třeba.

Strýc Etan se vyučil kuchařem — než jeho vlastní taši zemřel a strýc musel zaujmout jeho místo v Radě —, což bylo mezi šesti kredolskými rodinami poměrně vzácné, avšak nikoli neslýchané. Nikdo neprotestoval ani proti tomu, aby strýc stejnou oddanost k řemeslu pěstoval i ve mně. Pod jeho vedením se můj jazyk a nos seznámily s cizokrajnými jídly i dováženým kořením a naučil jsem se všechno, co kdy bylo v naší zemi napsáno o přírodních i vyráběných jedech.

Z následujících deseti let a několika set otrav jsem si odnesl mnohé: odolnost vůči jedům, jizvy, pochopení tajné a ctihodné role naší rodiny a paměť i mysl vycvičenou v našem řemesle tak, abych jednoho dne mohl chránit vládnoucí rodinu Silasty stejně jako strýc.

Když mi však umíral před očima, ani zdaleka jsem se necítil připravený.

Dobře vycvičená paměť je kvalitní nástroj: důležitá pro učení a pro ochutnavače zcela nezbytná. Já jsem byl na tu svou vždycky pyšný, avšak toho dne mi byla naprosto k ničemu. Dokázal jsem si vybavit každou vteřinu, jako neochotný divák vlastního představení, ale proč bych měl znovu prožívat den plný chyb a zaváhání? Přehrával jsem si ho v duchu znovu a znovu, a přesto jsem stále nedokázal odhalit našeho nepřítele. Nedokázal jsem přijít na to, jak jsem měl strýce zachránit.

Domů jsme dopluli předchozího rána, namačkaní jako zloději v zadní části malé, buclaté nákladní lodě přivázející dřevo z Tala-fánského císařství jižně od hlavního města. Neměli jsme sebemenší tušení, že půjde o poslední den našich starých životů. Tain, kancelářův synovec a následník, budoucí vládce země a zároveň můj nejbližší přítel, má posvátná povinnost a občas i trn v patě, byl navzdory bolavé hlavě otravně čiperný. Já jsem měl naopak náladu pod psa, třebaže se mi i trochu ulevilo. Vraceli jsme se o několik dní dříve, než bylo v plánu, a Tainovu družinu jsme nechali daleko za sebou v jednom pohraničním městečku na severu, proto jsme se snažili do Silasty vklouznout pokud možno bez povšimnutí.

Po měsíci plném úředních jednání a společenských večírků jsem byl vyčerpaný a podrážděný a zoufale jsem toužil po návratu do zaběhnuté rutiny. V Silastě jsem znal všechny potenciální hrozby mezi urozenými i neurozenými a věděl jsem, co by dotyční mohli útokem na následníka získat či ztratit. Alespoň jsem si to naivně myslel. Jenže v Telase jsem se při odhalování nových hrozeb a problémů musel spoléhat výhradně na svůj úsudek. Kdo by mohl chtít do Tainova kavoči přisypat broučí oko, aby mu rozvázal jazyk, nebo

zapéct kroutivku do jeho chleba, aby mu způsobil prudké bolesti břicha a zabránil mu v účasti na nějakém důležitém jednání?

Loď proplula severní říční branou a minula známé bílé hradby, za nimiž na nás čekalo závětrří a povědomé vůně a zvuky města. Kapitán odevzdal naše zbraně a snažil se lámanou směsicí sjonštiny, talafánštiny a kupečtiny vyjednat povolení k zakotvení ve městě a já jsem štouchnutím probudil přítele z lehkého spánku. Okamžitě byl zcela bdělý a ladně vstal. Přestože byl Tain zvyklý na mnohem honosnější prostředí, dokázal usnout prakticky kdekoli. „Uteklo to docela rychle,“ prohlásil zvesela.

Obrátil jsem oči v sloup a posbíral naše věci. „No bodejť, když jsi většinu času prospal a zbytek propil s posádkou.“ Tain se rád bavil ve společnosti mužů a žen, kteří nerozuměli našemu tetování a považovali nás za obyčejné městské floutky. Aspoň jsem se nemusel bát, že mu někdo nasype jed do pití.

Zazubil se na mě. „Procvičoval jsem si diplomacii, příteli.“

Na palubě jsme se opřeli o zábradlí a užívali si hřejivého slunce, zatímco kapitán vyjednával průplav bažinatým severním cípem Zářivého jezera. Během plavby nás ostrý dech maiza často zahnal do podpalubí, ale větry Sjony přes hradby Silasty nepronikly. Poprvé za celé týdny mi nebyla zima.

Před námi se jako majestátní okno do města vznešeně klenul Šejdířův most, jehož bílé kameny jasně zářily proti letnímu nebi. Na východě z břehů vyrůstaly klikaté ulice poseté domky s kupolovitými střechami, které na svahu Obřadního vrchu připomínaly bledou plástev. Na západě rozmanitá směsice lodí, cizích i místních, chrčila do doků rozpínajícího se průmyslového dolního města obchodníky a cestovatele ze všech koutů světa. Davem se proplétali přístavní úředníci, snadno rozeznatelní díky žlutým šerpám. Mezi nepozorné dělníky vykládající nákladní čluny se vrhali černí racci, jejichž pronikavý jekot se mísil se vzdáleným troubením stád oku vyháněných z lodí na pevninu a živým cvrkotem obchodu. Proplouvali jsme pod Šejdířovým mostem a vraceli se ke svým životům a já jsem měl pocit, jako bych se konečně probudil ze zlého snu.

Zaplatili jsme kapitánovi a připojili se k různorodé a barvitě směsici obchodníků, dělníků a návštěvníků prodávajících se doky směrem k dolnímu městu. Mladší a méně kultivovaná stránka Silasty byla třikrát větší než historická část a sídlil zde nejen průmysl a obchod, ale také celá škála více i méně vážených podniků. Zaútočil na nás pach tuctu různých koření a olejů na smažení. Mezi starými elegantními čajovny a dobře maskovanými hráčskými doupaty se tísnily malé prodejní stánky a ze stínů vyskakovali pouliční prodejci se zbožím mazaně vystaveným tak, aby ho mohli rychle popadnout a vypařit se, kdyby se na trhu objevil zástupce některého z cechů. U nedalekého kanálu jsem zahlédl vrávorajícího muže, který se hašteřil s pohanským kazatelem klečícím u modlitebního oltáře z kamenů a ptačích kostí.

Toužil jsem po klidu a prostoru naší rodinné rezidence, po konečně pravého oromanijského čaje a konejšivé přítomnosti strýce a sestry. „Seženu nám odvoz.“ Zachytil jsem pátravý pohled muže s nosítky, ale Tain mě přerušil.

„Co se to tam děje?“

Zadíval jsem se stejným směrem jako Tain. Potyčka mezi opilcem a pouličním kazatelem nabrala na obrátkách. Cizinec držel pohana za zápěstí a s křikem mu cloumal paží, zatímco drobnější mužík svíral modlitební talismany kolem svého krku a napůl zpíval, napůl kvílel jakési zaklínadlo. „Není na to trochu brzy?“ zamumlal jsem. Naši místní obchodníci by měli mít dost rozumu a neprodávat kori v tuhle denní dobu. Ačkoli, jak jsem se tak na podroušeného muže díval, nejspíš byl vzhůru celou noc. Měl na sobě zmačkané sako a široké kalhoty z tlusté látky naprosto nevhodné do našeho podnebí a agresivita z něj čpěla ještě víc než alkohol a kouř z herních doupat.

Tain k nim vykročil a já jsem ho chytil za paži. „Nechej to pořádkové gardě.“ Rozhlédl jsem se po davu, ale marně — nikde žádná rudo-modrá pruhovaná uniforma. „Nebo zástupcům cechů.“

Opilce kazatelovo modlení urazilo a jeho láteření přešlo v neskrývaný řev. „...hej, hej, mluvím s tebou, ty zatracená pouliční špíno! Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“ Kopl do oltáře a srazil jeden z vyvážených kamenů.

Kazatel, který se do té chvíle vyhýbal očnímu kontaktu a nechal si cloumat paží, jako by to byl fáborek na slavnosti, přerušil zaříkávání a zadíval se na většího muže. Řekl něco, co jsem nezaslechl, ale ať už šlo o cokoli, cizince to rozčílilo k nepřičetnosti. Sáhl do záhybů širokých kalhot a na ranním slunci se zaleskla čepel. Kdosi vykřikl a dav o kus ustoupil.

„Garda!“ zvolal jsem, ale když jsem se otočil, abych následníka zahnal do bezpečí, Tain už se vrhal po ruce s nožem. Chytil muže za zápěstí a pootočil se zpět ke mně. Opilec pustil kazatele a pod tlakem na loket a rameno zavrával. Nůž mu vyklouzl z prstů a cinkl o zem. „Pust’ — pust’ mě!“ zahulákal a pokoušel se přemocť zmatek i bolest.

Opatrně jsem k nim přiskočil a odkopl nůž z dosahu. Nošení zbraní bylo ve městě zakázáno, ale někteří lidé se zkrátka nikdy nepoučí a prohlídky u bran občas nebyly tak důkladné, jak by měly. Po pořádkové gardě stále ani vidu, ani slechu. Nervózně jsem se přiblížil k Tainovi. Měl jsem za úkol ho chránit, ale před skrytými hrozbami, ne před agresivními opilci na ulici. A ani tak mi mou povinnost neusnadňoval. Dav přihlížel s rozpačitou uchváceností a několik lidí Taina poznalo. „Měli bychom —“ ozval jsem se.

„Už jsi skončil?“ Tain přiklekl muži biceps.

„Skončil! Skončil!“

Jakmile měl muž paži volnou, překulil se na bok a se skučením si vytřepával bolavé zápěstí. Tain se otočil ke kazateli, který si rychle upravoval kameny a cosi si mumlal. „V pořádku?“ Dřepł si vedle něj. „Můžu nějak pomoci?“

„Duchové jsou nespokojení,“ mumlal muž a zamračil se, aniž odtrhl oči od oltáře. „Městu vládne korupce a duchové se zlobí. Čeká nás trest.“ Setřásl Tainovu ruku z ramene. „Všichni budeme potrestáni.“

„Ctěný následníku, prosím, nech to na úřednících cechu,“ řekl jsem. Jestli ten titul pro pohana něco znamenal, dobře svou reakci zatajil, dál upravoval svůj oltář a mumlal zlověstná proroctví a kletby. Povzdechł jsem si. Technicky vzato neměl v přístavu co dělat, ale pohani obvykle představovali jen mírnou nepříjemnost.

Nejspíš cizince proklel kvůli jeho opilosti nebo ho urazil nějak jinak. Ale kde jsou gardisté? Rušný trh by se jimi měl jen hemžit. Silasta byla proslulá svou mírumilovností, ale pořádková garda měla jakožto nezbytné bezpečnostní opatření bránit tomu, aby se běžné handrkování o cenu zvrhlo v ostřejší konflikt, obzvlášť s přílivem cizích obchodníků a návštěvníků, kteří nemuseli náš mírumilovný životní postoj respektovat.

Vzal jsem Taina za paži, zvedl ho a pokusil se pobídnout ho pryč. „Opravdu ti musím říkat, aby ses ne—“ Zničehonic jsem s heknutím zalapal po dechu, protože do nás cizinec z boku vrazil, mě povalil na zem a do Taina strčil tak, že rozbořil nejen kazatelův oltář, ale také stánek se smaženými třpytibrouky. Zářiví broučci a papírové kornouty se rozkutálely po zemi a žena, která ve stánku prodávala, rozčileně vykřikla. Než jsem se znovu vyškrábal na nohy, Tain už stačil popadnout muže za jedno koleno a podivným zakroucením a trhnutím protivníka vyvedl z rovnováhy. Opilec spadl na nohu stánku s hlasitým zaklením v jazyce, který jsem nepoznával, a téměř ho zbortil. Tain se na něj vrhl a oba se spolu začali válet a prát v rozsypaném jídle.

Tiše jsem zaklel, zakroužil kolem nich a snažil se přijít na způsob, jak Tainovi pomoci. Když mohutnější muž přítele uvěznil pod sebou, skočil jsem po něm a obemkl jeho krk pažemi. „Takhle si návrat domů nepředstavuju,“ hekal jsem a pokoušel se ho odtáhnout. Štěstěno, od mého bojového tréninku už uplynula opravdu spousta vody. A kde vězí ta zpropadená garda?

Muž Taina pustil a úderem lokte do břicha mi vyrazil dech. Mé sevření povolilo, on se mi vytrhl a se zvířecím zařváním mě setřásl jako hmyz. Posílený alkoholem a zuřivostí cizinec působil přinejmenším dvakrát tak hřmotným dojmem než útlé tělo následníka.

Zaklel a nemotorně se po Tainovi ohnal pěstí. Následník se muži prosmekl pod paží a ušetřil mu dva krátké, tvrdé údery do žaludku, než rychle odtančil z jeho dosahu. „Je pořád plný kori,“ houkl na mě Tain. „Míř mu na břicho!“

Při pohledu na nadšení v přítelových očích bych nejradši jednu vrazil jemu. Nechtěl jsem se k mužovu břichu ani přiblížit. Dav ko-

lem nás dál ustupoval. Někteří se tou scénou dobře bavili, jiní přihlíželi spíše otráveně, ale nikdo nám nespěchal na pomoc. Vyhnul jsem se úderu vedenému mým směrem a pak se muž znovu vrhl na Taina. Zatímco upíral svou opileckou pozornost na nový terč, já jsem ho malíkovou hranou ruky co nejsilněji udeřil do břicha. „Chci si dát jen hrnek čaje,“ oznámil jsem mu hořce.

Tain se zasmál. Vyhnul se mužovu výpadu a naposledy ho udeřil; a s tou poslední ranou se cizinec zlomil v pase, jako vyfukující se měch, a s nechutným zasténáním dopadl na zadek vedle kanálu. „Ustup,“ varoval mě Tain a oba jsme uskočili z dosahu právě včas, abychom se stačili vyhnout náhlému přívalu z mužova přeplněného žaludku.

A konečně — konečně — se objevila i pořádková gardistka. Podél obočí se jí leskla vrstvička potu a vlasy jí z copu trčely do všech stran. Zastavila se, vytřeštěnýma očima přejela všechny účastníky rvačky a její strohý výraz vystřídal upřímný šok. „Ctěný následníku! Kredó! Já... přijměte nejhlubší omluvy, na jižním konci mola došlo k potížím se stádem oku a luter a... Ctěný následníku, nejste zraněn?“ Rozhlédla se kolem, nejspíš hledala armádu sloužících, kteří tu měli být a podobné situaci zabránit, ale ti se bohužel zatím stále plavili po řece, několik dní za námi.

„Jsme v pořádku,“ ujistil ji Tain se širokým úsměvem. „Tenhle chlapík to přehnal s kori a obtěžoval tamhletoho nebožáka s oltářem.“

„Měl nůž,“ informoval jsem ji a ukázal směrem, kam jsem zbraně odkopl.

„Ve městě jsou zbraně zakázané,“ vyštěkla gardistka na muže u kanálu, ten však stále v předklonu dával, a tak ji nejspíš neslyšel. Znepokojeně se znovu zadívala na Taina. „Ještě jednou se za to zdržení omlouvám, Ctěný následníku. Máme podstav.“

„To není vaše vina.“ Tain s úsměvem poklekl a narovnal ohnutou nohu stánku, který během rvačky zbořili, a já jsem pomáhal prodejce sesbírat papírové kornouty a uklidit rozsypané brouky. Jakmile si uvědomila, s kým má tu čest, její podráždění jako kouzlem zmizelo a najednou nás dobrosrdečně odháněla pryč.

„To jídlo zaplatíme,“ slíbil jsem a podal jí posledního brouka.

„Ne, kredo, to vůbec není nutné,“ ujišťovala mě, ale já jsem přesto otiskl náš rodový znak do voskové tabulky na jejím nyní rozviklaném stolku a otráveně pohlédl na Taina.

„Zapletli jsme se do toho vlastní vinou,“ prohlásil jsem neobomně.

Tain pomohl gardistce zvednout mohutného opilce na nohy. Jako by za jeho agresi mohl výhradně obsah jeho žaludku — najednou ani nepípl, schlíple stál a nechal si od ženy svázat ruce za zády lanem vyztuženým drátem, které nosila u pasu. „Odvedu ho s vámi do sídla cechu,“ nabídl se Tain.

„To není nutné, Ctěný následníku,“ vyhrkla nervózně gardistka. „Už se vás naobtěžoval až dost.“

„Nesmysl!“ Tain po ní blýskl úsměvem. „Beztak bych rád prohodil pár slov s cechmistryní.“

Náhle se mi rozsvítilo a já jsem jeho idiotské chování prohlédl. Zakoulet očima na druhého nejmocnějšího muže v zemi by bylo velice nevychované, a proto jsem se spokojil s povzdechem. Měsíc na řece a já už jsem stačil zapomenout na přítelovu nedávnou posedlost cechem válečníků, a především pak jeho drsnou, nechvalně známou vůdkyní kredolou Aven.

Výcviku u cechu věnoval větší část léta, ke značnému podivu svých vrstevníků a ke vzteku svého strýce, současného kancléře. Na rozdíl od nich jsem jeho důvodům rozuměl, mátl mě jen obdiv, který choval k Aven. Byla o dvacet let starší než on a stála v čele nejméně uznávaného a váženého cechu, lhostejného k umění, hudbě i kultuře. Jeho fascinace byla zcela nepochopitelná, především proto, že Silasta byla plná zajímavých a nadaných mužů a žen, krásných, inteligentních a pro civilizaci mnohem přínosnějších než osoba, která se vyznala jen v efektivním využití násilí.

Nicméně gardistka jeho naději uhasila i tak. „Cechmistryně není ve městě, Ctěný následníku. Je s armádou poblíž Moncasty, opět bojuje s Doranity o doly. Proto je nás tu tak málo.“ Rozpačitě sklonila hlavu. „Prosím, nechte to na mně a přijměte omluvu, že jste se vůbec musel zapojit.“

Po jejím odchodu jsme si v kanálu opláchnuli poškrábané ruce. Tain bral mé láteření s humorem a ani se neobtěžoval omluvit. „Nikdo jiný mu na pomoc nešel,“ podotkl.

Zamračil jsem se. „Ne, ale to neznamená —“

„Byl bys radši, kdyby toho staříka pobodal?“ Vstal a roztěkaně se rozhlédl. „Měli bychom se po něm podívat. Myslím, že jsem ho něčím urazil.“

Kolem se to však už hemžilo zástupci cechu ve žlutých šerpách a kazatel byl dávno pryč, ať už se klidil z vlastní vůle, nebo na jejich příkaz. Hlásat starou víru samozřejmě nebylo protizákonné, nicméně garda pohany často z trhu vykazovala, protože obtěžovali prodejce nebo překáželi provozu.

Zvedl jsem hlavu k obloze a vyhledal polohu slunce. „Měli bychom vyrazit. Kancléř se o tom nejspíš brzy dozví.“

Tain mě počastoval škemravým pohledem. „Tak alespoň pojďme pěšky. Užijme si ještě trochu klidu, dokud to jde.“ Nepřipadalo mi, že by se naše ráno dalo nazvat poklidným, a tak jsem nevěřičně povytáhl obočí, ale Tain se vzápětí zazubil. „Aspoň si můžeme dát ten čaj.“

Vydali jsme se na jih a přešli po pěším mostu na východní stranu jezera. Východní pobřeží se od své obchodem pulzující sestry lišilo jako den a noc. Všude samá dlouhá, stříbřitá stébla trávy a bílý písek, na němž posedávaly skupinky bohatších obyvatel Silasty a užívaly si slunce. Lidé se cákali v mělké vodě a drzí racci kradli nestřežené jídlo. Sešli jsme z mostu a vyhnuli se skupince pištících dětí, které v trávě hrály na „bosorina“: vrávoravě se kymácely na ramenou a zádech ostatních a zpívaly doprovodnou písničku. Při posledním verši do nás málem vrazily. „Neopust' nás, velký bosorine!“ Načež se věž těl s hlasitým chichotáním zhroutila k zemi a změnila se v moře vrtících se končetin. Za nimi se líně rozvalovala skupinka mužů a žen, kteří si krátili nudu sázením na přátelské běžecké závody v trávě.

Tento břeh jezera byl jednodušší a my jsme snadno zapadli mezi záplavu tmavých hlav a holých hnědých končetin pod bílými tunikami nebo palumami. Avšak dlouho jsme si anonymity neužili;

nejprve si nás odchytil horlivý mladý kredo Edric, který se nám chtěl pochlubit svou nejnovější písní složenou k počtě mé sestry (a nazvanou velmi originálně „Kalina, Kalina“), a pak nás přepadl párek mazaných šperkařů, kteří se snažili z mladých kredolů vymámit nějakou zakázku. Ulevilo se mi, když jsme konečně dorazili do naší rezidence.

Do ticha zazněl cinkot drobné zvonkohry nade dveřmi. Zelené rostliny (dekorativní, léčivé i smrtící), jež lemovaly zakřivené stěny, se ani nepohnuly. Ve vzduchu se vznášel nepatrný závan kouře — buď Etan pekl nebo prováděl nějaký pokus. Po něm ani Kalině nebylo nikde ani stopy.

Převlékl jsem se — vděčný za čisté svršky — a totéž nabídl Tainovi, ale ten nad mou nabídkou jen mávl rukou, zcela netečný ke svému špinavému zevnějšku. Když sestra dorazila, právě jsem připravoval čaj.

Při pohledu na nás se zarazila. Nebo šlo možná o bezděčnou křeč, protože po ní následovalo několik kýchnutí. Tain se zasmál a hbitě vstal. „Po tomhle zvuku se mi stýskalo!“

„Jsi nemocná?“ vyhrkl jsem.

„Taky tě zdravím, bratře.“ Usmála se, aby otupila tu uštěpačnou poznámku, a pak na uvítanou stiskla ruce nejprve mně a vzápětí Tainovi. „Vítejte doma, oba.“

„Je to úleva, být zase doma,“ opáčil jsem smířlivě. Zblízka vypadaly její vlasy vlhké a lesklé a z její kůže sálal chlad. „Kdes byla? Jsi v pořádku?“

„Na procházce. A jsem na tom pořád stejně.“ Jemný hlas zněl ochraptěle. Sestra se vyhnula mému pohledu, proklouzla kolem nás a usadila se na jeden z polštářů u stolu.

Zkontroloval jsem barvu louhované směsi a usoudil, že už je uspokojivě sytě zlatá. Postavil jsem konvici mezi nás tři a přes konejšivý vřelý zvuk nalévaného čaje naslouchal sestřinu dechu. Žádné výmluvné sípání ani chrapot. Nic znepokojivého.

Po několika doušcích mě obklopil pocit rutiny — jako bychom nikdy neodjeli. Tain Kalinu bavil příběhy z našich cest a nějak se mu podařilo proměnit jednotvárné týdny plné stresu v sérii zábav-

ných eskapád. Já jsem seděl, mlčel a popíjel čaj. Šlo o novou směs, kterou nám během mé nepřítomnosti poslala matka. Jemné aroma a překvapivě výrazná, zemitá chuť. Matka nikdy nebyla ochutnavač, a když na to přijde, vlastně se nechovala ani jako matka, ale nedalo se popřít, že na čaj má dokonalý nos.

„Ale dost už o nás dvou,“ zahlaholil Tain nakonec. Vstal od stolu a začal se probírat našimi taškami. „Dárky! A ty nám pověz, co je nového u tebe. Doufám, že nepracuješ moc tvrdě!“

„Ach, tady je všechno při starém,“ zamumlala Kalina neurčitě. Tain jí koupil sadu vyleštěných dřevěných kuliček. Já jsem jí přivezl talafánskou knihu pohádek s překrásnými ilustracemi. „Poslyš, nekoupils mi to jen proto, abys mohl z těch obrázků seškrábnout vzorky barev, že ne?“ zeptala se mě přísně a Tain se při pohledu na mou snahu o kličkování od srdce rozesmál, protože si živě vyba-voval, jak jsem se na trhu rozplýval nad odstínem jedné modré.

„No, alespoň jsi do toho vložil kus sebe,“ poškádlila mě a na tvá-řích jí naskočily potěšené dolíčky. Tain jí zapletl kuličky do tmavé hřívy vlasů — dřevo mělo stejný teple hnědý odstín jako její pokož-ka a v jejích kudrnách se lesklo jako kapky rosy — a ona listovala knihou. Talafánština se výrazně lišila od psané podoby našeho ja-zyka a nepodobala se ani kupečtině. Já jsem ji rozluštit nedokázal, ale pro sestru to nebyl žádný problém. Hltala stránku za stránkou a prsty jemně laskala papír.

„Škoda žes nemohla s námi,“ zašeptal jsem a její ruka nad strán-kou na okamžik strnula. Vzápětí však Kalina s předstíranou lho-stejností pokrčila rameny. V duchu jsem si vynadal za to, že jsem vůbec něco řekl, a rychle změnil téma. „Etanovy vzkazy byly dost stručné. Měl napilno?“

„Skoro jsem ho neviděla,“ přiznala. „Nejprve ten zmatek s nájez-dy na doly a pak podle mě řešil nějaký problém s dodávkami letní sklizně. A navíc jsme tu měli zemětřesení, které poškodilo kame-nolom, a na rýžových polích pořád ještě nezačalo pršet, takže se všichni bojí o výnosy.“

„Co se stalo v dolech?“ Tainův tón byl až přehnaně netečný. Již dlouhé roky jsme vedli spory s několika doranitskými horskými

kmeny ohledně vlastnictví některých dolů na jižní hranici; letní nájezdy nebyly nijak neobvyklé, ale tyhle se přesto vymykaly — byly rozsáhlejší a lépe organizované než ty v minulých letech. Tainův zájem však neměl s politickými důsledky co dělat.

„Některé útoky se začaly přesouvat blíž k Moncastě,“ řekla Kalina, trochu se zavrtěla a vyprostila vlasy z Tainových rukou. „Napadli jednu z pohraničních vesnic. Rada vyslala celou armádu, která má za úkol Doranity buď vytlačit nebo přimět k otevřenému střetu.“

„Tak proto je s nimi i Aven,“ usoudil Tain se zřetelným zklamáním.

Sestra se zrovna chystala napít a její rty se kolem porcelánového hrnku nepatrně sevřely. „Ano, cechmistryně Aven jela v čele armády.“

Tain si povzdechl a nyní, v soukromí naší rodinné rezidence, jsem si na něj dovolil otevřeně zakoulet očima. „No tak, Jove,“ bránil se při pohledu na můj výraz a oblažil nás nevinným úsměvem. „Jsem následník, ne? Strýc mi neustále klade na srdce, abych udržoval dobré vztahy se všemi radními.“

„V tom případě se budu těšit na to, jak v příštích měsících pod střechou cechu řemeslníků zapracuješ na svých schopnostech v obdělávání kůže.“ Těžko říct, jestli bylo jeho okouzlení Aven příčinou či důsledkem oněch nekonečných lekcí bojového umění a nauky o zbraních, nad nimiž jeho vrstevníci jen nechápavě kroutili hlavou. Pohlédl jsem na sestru, která se upřeně dívala do šálku. Talafánská kniha ležela stranou. „A Doranité ustoupili?“

„Nic se ke mně nedoneslo.“ Její hlas ochladl.

Cítil jsem, jak se poklidná atmosféra našeho shledání pomalu vytrácí, a pokusil jsem se ji navodit zpět. S nuceným úsměvem jsem nám všem dolil čaj. „Říkala matka, jak se tahle směs jmenuje? Je moc dobrá. V Telase se šušká, že náš čaj pije už i sám talafánský císař.“

„Jmenuje se Bledá jehla.“ Odkáslala si. „Matka chce, abych se na nějakou dobu přestěhovala na panství.“

„Proč?“ Panství všech šesti kredolských rodin, a tedy i naše venkovské pozemky, byly jádrem rodinného podnikání a zásobovaly hlavní město potravinami, ale sotva se dalo říct, že by šlo o zajíma-

vou prázdninovou destinaci. A žádným velkým lákadlem nebyla ani vyhlídka na setkání s matkou, jejíž posedlost pěstováním čaje dalece převažovala její touhu pomáhat strýci s naší výchovou. Z města se odstěhovala, sotva jsem začal chodit, a od té doby jsme ji vídali nanejvýš jednou ročně, pokud vůbec.

Kalina pokrčila rameny, zamíchala čaj a vyhnula se mému pohledu. „Asi má dojem, že bych tam mohla být užitečná.“

Ten nepatrný důraz na slovo „tam“ jsem si možná jen představoval.

Kalina byla starší než já a Etanovou učednicí se měla stát ona. Byla chytrá, tichá, nenápadná a zoufale toužila strýce potěšit. Jenže když se ukázalo, že na to nestačí, nahradil jsem ji já a od té chvíle to pro oba bylo citlivé téma.

Stále jsem si živě vybavoval, jak jsem jako malý ležel v posteli a ona seděla se svíčkou v koutě, tvář zkřivenou soustředěním. Usilovně studovala, učila se nazpaměť množství a jména a kreslila neuvěřitelně propracované obrázky listů rostlin a doufala, že její odhodlání udělá na tašihó dojem a vynahradí slabost jejího těla. Tehdy jsem tomu nerozuměl. Měl jsem vlastní trable — v dětství byla má nutkání nepřekonatelná a já jsem je neuměl zkrotit. Myšlenky, jež jsem nedokázal vypudit z hlavy, zdánlivě bezvýznamné otázky, které mě bez ustání mučily... Sestra byla mým pevným bodem, uklidňovala mě, kdykoli se úzkost proměnila v záchvat, a pomáhala mi nastavit pravidla, s jejichž pomocí jsem nakonec celý problém překonal.

Kalina mě naučila naši tajnou rodinnou šifru sestavenou z čárek a teček ještě dřív, než jsem si osvojil četbu běžného jazyka. Nechávali jsme si tajné vzkazy nejen na papíře, ale taky na jakémkoli povrchu, z něhož jsme je mohli vyčíst hmatem — na voskových tabulkách, korálkových náhrdelnících, dokonce jsme je vyrývali do chleba —, čímž jsme se zdokonalovali ve čtení naslepo, stejně jako zrakem. Občas jsme si psali vzkazy i geraslinovým inkoustem, který po zasypaní určitým druhem prášku zmizel a objevil se teprve tehdy, když jsme jej vystavili teplu a světlu. Díky ní jsem se již v útlém věku blízce seznámil s rozmanitou faunou naší země,

protože jsem ji z ní zkoušel — ukazoval jsem jí části rostlin a ona je pojmenovávala. Zbožňoval jsem tu hru, ten metodický konejší-vý opakující se proces. Teprve o mnoho let později jsem pochopil, že pro ni to hra nebyla. Ona neustále napínala síly a pokoušela se překonat sama sebe.

Jenže ať se snažila sebevíc, nestačilo to.

Když ji Etan poprvé a naposledy otrávil, málem umřela. Navzdory imunizaci, kterou podstupovala dlouhé roky, její křehké tělo, odjakživa náchylné k seabemírnějšímu kašli nebo horečce, nedokázalo s dávkou jedu bojovat. Byl jsem tehdy ještě malý, ale nikdy jsem nezapomněl na samotu těch temných týdnů, kdy mě k ní nechtěli pustit a já jsem neměl nikoho, s kým bych si mohl hrát a kdo by mi pomáhal ukočírovat mou rozbouřenou mysl. Nakonec se zotavila, ale od té chvíle byla ještě slabší než předtím. Její pleť získala popelavý nádech, vlasy měla matné a oči se jí horečnatě leskly. Sice jsme si dál nechávali šifrované vzkazy, ale tu hru s obrázky jsme už nikdy nehráli. O mnoho let později se mi zkroušeně přiznala, že ty karty spálila. Selhala a já jsem převzal místo, které mělo patřit jí.

Čaj vychladl a konverzace vyšuměla do ticha. Pohoda, již jsem čerpal z toho, že jsme se všichni tři opět shledali, byla pryč a já jsem nevěděl, jak ji získat zpět.

Krátce nato dorazil posel a vysvobodil nás z toho trapného utrpení. Zpráva o našem návratu už se rozkřikla a kancléř Caslav uctivě žádal synovce, aby se dostavil na formální oběd v rezidenci kreda Lazara, pořádaný na počest talafánského vyslance. Možná onen šlechtic dorazil na té honosné talafánské lodi, kterou jsme při příjezdu viděli v přístavu. Tain mě okamžitě začal přemlouvav, abych šel s ním. A všechno bylo opět zpátky při starém.

Když si to tak zpětně přehrávám, mohl jsem tam dorazit dřív. Mohl jsem vstoupit jinak. Oslovit jiné lidi. Možná bych si něčeho všiml. Jenže co se stalo, nejde odestát.

Rezidence šesti kredolských rodin byly vystavěné na široké třídě vinoucí se kolem vrcholku kopce, takže od nás, Oromaniových, to k sídlu rodiny Reedových bylo jen kousek pěšky. Z oken se do

ulic linuly zvuky velké slavnosti a před pozemky postávala družina talafánských sloužících s kamennými výrazy, kteří hlídali bohatě zdobená nosítka. Vyslanec musel být velmi významný muž, ale vzít si vlastní sloužící do hostitelova domu bylo považováno za nevychovanost — dokonce i v případě cizince —, a tak museli zůstat venku.

Sluhové oblečení mnohem honosněji než já nás rychle popoháněli k Lazarovu přijímacímu salonu. V koutě něžně brnkal do strun nejoslavovanější hudebník cechu divadelníků. Hedvábné závěsy, vytvořené nezaměnitelnou rukou cechmistra řemeslníků osobně, se jemně třepotaly ve vánku ze zahrad a důmyslné výklenky ve stěnách vyplňovaly vysoké modré květiny dovezené z Velkých Mokřadů. Všechno nové — při mé poslední návštěvě to tu nebylo — a všechno nesmírně cenné.

„Ctěný následníku!“ Lazar na přivítanou popadl Taina za obě ramena a zaculil se na něj. „Jste zpět a brzy! Čekali jsme vás až za několik dní! Chtěl jsem vám uspořádat večírek.“ Hlava našeho hostitele vypadala jako lesklá, třesoucí se slza namaštěná těmi nejdražšími oleji a zakončená slabošskou bradou. Obézní postavu halily výstřední látky. Sjel mě pohledem a tvář se mu zkroutila zdvořilou nejistotou. Zvažoval přijatelný pozdrav; nebyl jsem pozvaný, ale zároveň jsem měl zdědit Etanovo křeslo v Radě a má rodina byla významnější než ta Lazarova. „Kredo Jovane, jaké milé překvapení. Vítejte doma, chlapče.“

„Přijměte mou omluvu, kredo Lazare.“ Střelil jsem pohledem po Tainovi, ale ten mě okázale ignoroval. Neměl jsem se nechat přemluvit. „Vím, že jde o oficiální akci Rady. Chtěl jsem pouze prohodit pár slov se strýcem. Bude to jen chvilíčka.“

„Ale ovšem, ovšem, hochu.“ Lazar nás popohnal dovnitř a už začínal být roztěkaný. „Tenhle kousek jste ještě neslyšeli, vidíte? Znamení. Podle cechu divadelníků jde o skladbu sezóny, víte? Já bych řekl —“ Přerušilo ho hlasité třísknutí na druhé straně místnosti; cechmistryně kameníků vrazila do sluhy a na bílé dlažbě se jako krev rozprskla křiklavě oranžová polévka. „Už zase!“ Lazarův hlas vyskočil o oktávu výš. „Prosím, omluvte mě, Ctěný následníku.“

Lazar vyplašeně odběhl a ani parfém nedokázal zamaskovat pronikavý zápach jeho potu. Vyměnili jsme si s Tainem pobavené pohledy.

Hlavy kredolských rodin a cechmistři, kteří tvořili vládnoucí Radu Silasty, postávali kolem v malých skupinkách, mezi nimiž se zkušeně proplétali sloužící. Když jsme minuli cechmistryni divadelníků Varinu, právě cosi říkala sluhovi roznášejícímu pohárky se zamlženým kori, a objevili jsme i talafánského šlechtice, třpytivě bílého ducha v zářivé hedvábné tunice, s propadlýma očkama. Stál mezi kredolou Narou a kredem Javestem a poslouchal hudebníka. Na druhé straně místnosti si u stolu s jídlem povídali Etan, kancléř Caslav a několik dalších radních.

Kancléř si nás všiml a se sevřenými rty nám pokývl. On a Tain by mohli být bratři. Měli stejnou útlou postavu, široký nos a tmavé kudrny právě tak dlouhé, aby zakrývaly to, co Tain nazýval „rodinýma ušima“. Tetování na Caslavových holých pažích byla propracovanější než Tainova a symbolizovala jeho roli kancléře. Byl to pohledný muž, ale na rozdíl od synovce měl vážnou tvář, beze stopy humoru. Etan byl vedle něj snadno přehlédnutelný: nevýrazný padesátník, nižší a podsaditější, s plnovousem a vlídnýma očima. Měl pověst mírného člověka. Já jsem věděl, že opak je pravdou.

Tain se přiřítíl k Caslavovi, ze strýcova podmračeného výrazu si nic nedělal a srdečně vzal staršího muže za ramena. „Rád tě vidím. Umírám hladu. To jsou rybí koláčky?“

„Jsi doma o tři dny dřív,“ konstatoval Caslav a já bych přísahal, že se v místnosti ochladilo. „A navíc jsem vyrozuměl, že ses vrátil bez doprovodu. Příbuzní mi poslali velmi rozrušeného kurýrního ptáka.“

„Je to dlouhá cesta, taši, ten chudák byl určitě jen unavený.“ Když se Tain nedočkal chápavého úsměvu, vyloudil na tváři svůj nejupřímnější výraz. „Omlouvám se, strýčku. Byli na můj vkus až příliš horliví a já jsem vycítil šanci vrátit se domů dřív a bez všeho toho humbuku. A aspoň mám díky tomu možnost přivítat našeho hosta. V Telase jsem pochytil něco málo z talafánštiny. Mám se mu jít představit?“

Přesunul jsem se dozadu a postavil se vedle Etana, zatímco se ti dva dál bavili.

„Jovane,“ pozdravil mě Etan s povytaženým obočím.

„Taši,“ odvětil jsem a pokrčil rameny. Strýci zacukalo v koutku úst.

Mohutný muž v nepadnoucí palumě, který čekal na jídlo, také zdvořile ustoupil, aby kancléři a jeho synovci poskytl dostatek prostoru k soukromému rozhovoru. Jeho přítomnost byla tak nečekaná, že mi chvíli trvalo, než jsem v něm poznal Marca, výcvikového velitele cechu válečníků. Před dvěma lety jsem ho měl na povinné lekce a vedl i Tainův nedávný výcvik. V Radě neseděl, ale nejspíš mu přidělili titul dočasného cechmistra, zatímco Aven táhla s armádou na jih. Voják ve vybrané společnosti vyčníval jako obrovský strom nacpaný do zdobeného květináče, plešatící hlava trčela vysoko nad davem a svalnatá hrud' a ramena napínaly obvykle volnou palumu. Oděv ho omezoval v pohybu a on se horko těžko pokoušel jednou rukou podat sluhovi misku, aby mu do ní nalil polévku, a druhou od něj převzít kulatou chlebovou placku.

„Mistře Marco!“

Davem se prokmitl kredo Bradomir — z druhé nejvýznamnější a nejbohatší rodiny hned po té kancléřově — a zaútočil na Marca oblakem vonných olejů a záhyby bílého hedvábí, než velitel stačil misku sluhovi podat. „Můj milý, vážený mistře.“ Bradomir mu misku vytrhl z ruky a držel ji mezi konečky prstů s upravenými nehty, jako by ji Marco něčím nakazil. „V armádě se takovými drobnostmi určitě nezabýváte, ale zde platí určitá pravidla chování. Na každé akci je vždy kancléř obsloužen jako první.“

Bradomir misku s hlasitým cinknutím drahé keramiky vrátil na hromádku nádobí. Marco si otřel čelo, ustoupil vzad a se skloněnou hlavou se zoufale rozhlížel po východu. Chápavě jsem mu pokývl. S Marcem a jeho sortou jsem neměl moc společného; přestože poskytovali neocenitelné služby městu a celé zemi, byly jejich schopnosti a hodnoty v naprostém rozporu se zbytkem mírumilovné a kultivované společnosti Silasty. Na druhou stranu Bradomir byl zcela bez diskuze licoměrný pitomec.

„Omlouvám se, kredo Bradomire,“ pronesl Marco hrubým hlasem s nepatrným přízvukem, navzdory desítkám let, která již ve městě prožil. Nejistou rukou začal Bradomirovi podávat i svůj chleba.

V tu chvíli se mezi ně vložil Tain. „Tohle je směšné,“ řekl následník. „Prosím, mistře, nechte si ten chleba.“ Zpražil Bradomira přezíravým pohledem a kývl na zpoceného sluhu, který nalil dvě misky zářivé polévky. Tain s přehnanou dramatickostí podal jednu z nich svému strýci a omluvně se usmál na Marca. „Tak, problém vyřešen.“

Marco se mlčky a nemotorně protlačil mezi lidmi dozadu. Bradomirův pohled, orámovaný hutně nalíčenými řasami, spočíval na Tainovu zátylku po celou dobu, co mu sluha naléval polévku. Já jsem přistoupil k Etanovi, protože jsme byli na řadě. „Měl bych si dělat starosti?“ zamumlal.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ty?“ Přestože jsme byli kancléři pořád nablízku, mírně jsme se natočili, zatímco on řešil s cechmistryní kameníků materiál vhodný k vydláždění ulic v dolním městě.

„Ne. V pořádku. Později.“ Etan odložil svou misku vedle kancléřovy, upravil si záhyby palupy a pak, jen o pár vteřin později, nádobu opět zvedl. Prohodil misky tak nenápadně a bez námahy, že jsem mohl jen tiše žasnout. Nehledě na to, jak tvrdě jsem dřel, nedokázal jsem si představit, že bych kdy byl stejně dobrý ochutnavač jako strýc.

Chtěl jsem se ho zeptat na Kalinu a matčino pozvání, ale hlasité zapíštění z druhé strany místnosti mi přerhlo nit.

„Co zase?“ Kredo Lazar se snažil protlačit mezi hosty ke zdroji rámusu: jedna služebná tam poskakovala na místě a plácala se po zádech. Zdálo se, že je v jakési podivné křeči. Když se při svém hopsavém tanci otočila k nám, ozvalo se několik dalších výkřiků. Ve vlasech jí visel jakýsi tvor, šedý, zhruba o velikosti její hlavy a dost mrštný, aby se bez obtíží vyhýbal jejímu zpanikařenému plácání. Přiskočili k ní další sluhové a pokoušeli se jí pomoci, ale v tu chvíli zvíře přeskočilo z jejích vlasů na jeden z malovaných hedvábných závěsů visících poblíž a hbitě se po něm škrábalo nahoru jako obří pavouk.

„Ne! Hedvábí ne!“ zaskučel Lazar. „Sundejte to! Sundejte to někdo!“

„Co to u sta hromů je?“ Z Tainova hlasu čišela směsice hrůzy a zvědavosti. Zvíře mezitím poskakovalo jako akrobat mezi třepotajícími se pruhy hedvábí. „Ono to... létá?“

Skoro ano. Při každém skoku ze závěsu na závěs se mezi tvoro- výma předníma a zadníma nožkama natáhla tmavá blána připomínající křídla a při každém přistání téměř zmizela. A když se tvor odrazil z hedvábí a skočil na nedalekou polstrovanou židli, dokonce jsme si užili vynikající výhled na leskle černou spodní část jeho těla.

„Dar pro kancléře od našeho štědrého hosta lorda Ectara,“ vysvětlil Etan a tlumeným hlasem dodal: „Myslím, že tomu říkají ‚leksot‘. Je to jakýsi talafánský domácí mazlíček. Nedostalo se mu takového uvítání, jak lord Ectar doufal; když ho představil kancléři, jedna ze služebných okamžitě omdlela a druhá byla přesvědčená o tom, že jde o zhmotnění nějakého zlého ducha. A taky poslinala kreda Lazara.“

Tři sloužící, pobízení naším rozčileným hostitelem, zvíře obklíčili, a navzdory hlasitým protestům talafánského šlechtice se ho chystali polapit. „Jen si hraje,“ namítal lord Ectar. „Nikomu neublíží. Prosím, dovolte, dovolte...“ Postarší služebná vedle něj tiše sténala, mumlala si pro sebe modlitbu a prsty zkřivenými artritidou mnula pohanský talisman na svém krku. Leksot mezitím poskakoval na lehkých tlapkách po polstrování, s ocasem stočeným do pružiny, jako sportovec připravený k závodu. Nahnul svráštělou hlavu a tázavě nás pozoroval.

„Možná by nás ho mohl zbavit nás nový cechmistr válečníků.“ Několik hostů Bradomirovu uštěpačnou poznámku ocenilo tlumeným uchechtnutím.

Jeden ze sluhů, postrkovaný Lazarem, po leksotovi skočil, ale zvíře se hbitě přikrčilo, vyhnulo se chmatajícím rukám a rychle zmizelo v moři nohou v salonu. Namířilo si to přímo k naší skupině. Lidé křičeli, strkali se a modlitby služebné byly čím dál hlasitější. Zničeňonic se tvoreček objevil u strýcových holých nohou, vyškřábal se po něm stejně snadno jako po hedvábných závěsech, a než ho

strýc stačil lapit, přeskočil z jeho ramene přímo na to kancléřovo. Sotva se leksot zachytil o svrchní část kancléřovy palumy a vyrazil ze sebe hrdelní zavrčení, panika v místnosti dosáhla vrcholu. Fraška, při níž se nejbohatší a nejmocnější měšťané snaží zbavit kancléřova otravného zvířete, jehož se současně sami štítí dotknout, by za jakýchkoli jiných okolností mohla být zábavná.

Nakonec kancléře osvobodil lord Ectar osobně. Talafánský vyslanec se s omluvami prodral davem a sňal leksota z kancléřova oděvu. „Odpusťte, Ctěný kancléři,“ vyhrkl. „Netuším, jak se to stalo. Klece měly být zamčené.“ Bezmocně se rozhlédl a pak si nejspíš uvědomil, že jeho vlastní sluhové zůstali stát před rezidencí, a proto sám leksota odnesl k pozlacené kleci, z níž tvor unikl.

Jakmile byla krize zažehnána, Lazarova armáda sloužících se vrhla na kancléře a jala se ometat chlupy z jeho palumy, zatímco upocený hostitel opodál lapal po dechu a nafukoval se jako houba. V Silastě byla čest stejně hodnotnou měnou jako bohatství a ponížení kancléře by se Lazarovi mohlo v radní politice těžce vymstít. Kredo Bradomir a kredola Varina, cechmistryně divadelníků, se dramaticky oprašovali a kredola Nara s nesmírným potěšením upozorňovala na škody, které tvor způsobil svými drápy a slinami na Lazarových hedvábných závěsech. Marco, konečně osvobozený od Bradomirova kárání a zcela nevzrušený okolním humbukem, využil příležitosti a pustil se do polévky s chlebem.

Leksot, důvod celého pozdvižení, se už očividně dosyta vyřádil a nyní se zcela krotce a spokojeně tulil k Talafáncově paži a nechal se uložit do klece. „Je jen rozčilený,“ bránil ho šlechtic, ačkoli se s vysvětlením neobracel na nikoho konkrétního. „Rádi si hrají. Na císařově dvoře patří k nejmilovanějším mazlíčkům.“

Tain mě dloubl loktem do břicha a s vážnou tváří se zeptal: „Myslíš, že se tu uchytlí?“

Musel jsem napnout všechny síly, abych se nerozesmál.

Rodinné uši očividně zajišťovaly i nadlidský sluch, protože kancléř Caslav loupł po synovci káravým pohledem. „Kredo Jovane,“ oslovil mě smrtelně vážným tónem, „byl byste tak laskav a odnesl můj vzácný dar do paláce? Myslím, že na jednu slavnost jsme si užili

zábavy až až, a vy jste říkal, že tím směrem máte beztak namířeno.“
Tain se za jeho zády zklamaně zašklebil.

„Ovšem, Ctěný kancléři.“

„Do skleněné zahrady, prosím.“

Přikývl jsem. Šlo sice o úkol hodný sluhy, ale vzhledem k tomu, jak na zvíře reagovali Lazarovi sloužící, nejspíš nebylo nejmoudřejší ho některému z nich svěřovat. Potlačil jsem znechucené otřepání. Možná byl ten tvor neškodný, ale zároveň byl špinavý a smrděl a mně se kroutil žaludek i z pouhého pohledu na něj.

Etan mě poplácal po rameni. „Uvidíme se doma.“

Prodral jsem se místností s neskladnou klecí v ruce a od dveří jsem se ještě ohlédl. Tain mi z opačné strany salonu nešťastně zamával.

Doma jsem si vypral páchnoucí palumu pokrytou zvířecími chlupy a sám jsem se pořádně vydrbal ve vaně. Bolelo mě v kříži. Nechal jsem leksota volně pobíhat a skotačit po palácové zahradě ohraničené skleněnými stěnami a v duchu jsem tamní zahradníky požádal o odpuštění.

Etan se vrátil chvilku poté, co jsem se konečně uvelebil s šálkem čaje a knihou. Jeho příchod doprovázelo tiché chrastění dřevěných korálků závěsu v mých dveřích. Vzhlédl jsem od knihy a při pohledu na strýcovy opuchlé rty, lesklou kůži a oteklé oči mi ztuhla krev v žilách.

„Je čas jít, Jovane,“ řekl.

Vyskočil jsem.

Etan se dopotácel do kuchyně, nahmatal skrytou páčku pod sedákem kamenné lavice a aktivoval mechanismus, který odsouval kus kredence, za nímž se nacházela naše tajná ochutnavačská dílna. Srdce mi splašeně tlouklo. Rychle jsem strýci pomáhal sbalit ranec plný protijedů: uhlí, prášek ze šupin mořského hada, atrapis, panšarové kuličky z trávicího ústrojí divoké lutry. „Kdy jsi zaznamenal první příznaky?“

„Z přístavu jsem šel rovnou sem,“ řekl Etan. Sledoval jsem, kolik lahviček a sklenic balí. Znervózňovalo mě, že očividně sám nemá

představu, po čem přesně sáhnout. „Ani ne před hodinou. Začalo to závratí, pak otok a nakonec pocení. Žádné břišní křeče ani nevolnost, jen tlak na hrudi.“

Vyschlo mi v ústech. „A kancléř?“

„V paláci.“

„Posaď se,“ pobídl jsem ho a se staženým žaludkem pokračoval v balení brašny. V minulosti už došlo k několika pokusům podstrčit kancléři různé látky, ale v takovém stavu jsem strýce ještě neviděl.

„Jedl jsi od oběda něco?“

„Ne.“

„A u Lazara jsi ochutnal všechno?“

Sice mu bylo špatně, ale ne tak, aby mě nedokázal zpražít podrážděným pohledem.

„Promiň, taši. Já jen, že vím, jak jsou tyhle slavnosti těžké.“

Většinu kancléřova jídla Etan buď připravoval osobně, nebo ho s dostatečným předstihem ochutnával. Ale slavnosti jako ta dnešní byly prokletím naší profese: hromadné jídlo, cizí kuchyně, neznámé služebnictvo a zvědavé zraky hostů, kteří si nesměli všimnout, že kancléřovo jídlo tajně kontrolujeme. Nápadné ochutnávání by otevřeně dávalo najevo nedůvěru a slabost — stejně jako kdyby si kancléř vzal do cizího domu své sluhy nebo se obklopoval ozbrojenou stráží —, což kvůli zvyklostem a osobní cti kancléř dělat nesměl. Etan musel všechno ochutnávat přímo na místě, před kancléřem, aniž by si toho někdo všiml.

Etan souhlasně pokýval hlavou. „Dnes ráno jsem navštívil Lazarovu kuchyni a ochutnal všechno, co připravovali. Ničeho jsem si nevšiml, a ani nepoužívali nic, co by maskovalo jiné chutě.“ Jídla s přirozeně hořkou, kyselou nebo nakyslou chutí nebo výrazně kořeněná jídla, v nichž by se dala ukrýt chuť jedu, se kancléři bez předchozího ochutnání nesměla podávat. „O lordu Ectarovi toho moc nevím, a proto jsem nechtěl nic riskovat.“ Znali jsme jen dva toxiny, které by v jídle nezachytil ani zkušený ochutnavač: jed petry a potom komplikovaná sloučenina nazývaná Estova msta. Kdyby Etan některou z těch látek pozřel, už by byl mrtvý.

Nechal jsem ho vyprázdnit žaludek do připravené mísy, a jakmile se očistil, podal jsem mu dva nejobecnější protijedy: uhlí a panšárové kuličky. „Pokud tě nebolí břicho, pak tvým příznakům odpovídá jediné dívčí zhouba, ale tu bys v jídle samozřejmě zachytil,“ přemýšlel jsem nahlas. Ta květina byla tak hořká, že by ji poznal i netrénovaný jazyk. „Nemůžeš být jen nemocný?“

Etan pokrčil rameny. Zničehonic působil velice drobně. Staře. Křehce. „Doufám.“

Na ulici jsme si zavolali nosítka, ale požádali jsme nosiče, aby šli pomalu. Tady nahoře, mezi rezidencemi kredolských rodin, zůstávaly stále původní nedlážděné cesty. Nejezdilo tu moc povozů, které by do půdy mohly vyrýt nebezpečné koleje, a cesta tak byla hladší, ale já jsem se přesto v tichu užíral obavami. Stoupali jsme po strmém svahu k rozlehlému palácovému komplexu kancléře a odpolední slunce barvilo okolní bílé zdi z aziktového kamene teplými odstíny.

Argo, palácový dveřník, si mlčky poznačil naše jména do návštěvní knihy a vážně se na nás zahleděl přes brýle, které zoufale potřebovaly opravit.

„Musíme naléhavě mluvit s kancléřem,“ oznámil mu Etan.

Argo zatáhl za provaz visící na zdi za jeho stolem a v průchodu ozdobeném korálkovým závěsem se objevila žena středního věku, která nás provedla vstupní halou. Sloužila kancléři už mnoho let a dobře věděla, že se po důvodu naší návštěvy nemá pít. Zanechala nás v pracovně, a když odcházela, střelila po mně podmračeným pohledem; neměl jsem ve zvyku strýce ve dne doprovázet.

Kancléř dorazil krátce nato. Tmavýma očima spočinul na Etanovi a já jsem si všiml, jak mu z tváří vyprchala barva. Nenápadného jedu s pomalu nastupujícími účinky jsme se vždy báli nejvíc: přišel tak o život ne jeden kancléř.

Etan k němu rázně vykročil. „Jak se cítíš?“ Zkontroloval Caslavovu pleť, oči, ústa a nos. Kancléř mlčky seděl a Etan mu měřil teplotu a čichal k jeho dechu. Měl jsem úplně vyprahlé hrdlo. Strýci zatím nikdy žádný jed neunikl. Ani jeden.

„Cítím se dobře,“ prohlásil Caslav váhavě.

Sám jsem si ho pozorně prohlédl a pak jsem dlouze vydechl. Ani jsem si neuvědomil, že celou dobu zadržuji dech. Kancléř vypadal v pořádku. Snad trochu otřesený, ale zdravý. Etan se opřel o desku stolu a zadíval se na starého přítele s neskrývanou úlevou.

„Vezmi si tohle, jen pro jistotu.“ Podal kancléři několik malých tmavých čtverečků uhlí, které brání vstřebávání jedů v těle. „Ale zdá se, že jsem jen chytil nějaký bacil.“

„Pošlu sluhu pro ranhojiče,“ navrhl Caslav. „Nechci, abys chodil do nemocnice.“

Etan přikývl. Soukromí a utajení byly základní pilíře naší úlohy.

„Děkuji.“ Kancléř se zhoupł v křesle a založil si dlaně do podpaží, jako to často dělával i jeho synovec, a my jsme ho nechali o samotě. Já jsem však nebyl o nic klidnější.

Etan zůstal v palácovém apartmá pro hosty, v péči Thendry, ranhojičky s hranatou čelistí a zářivou černou pletí obyvatel Západních Mokřadů, která často léčila Kalinu. Dobře znala mou potřebu pořádku a nijak nekomentovala, když jsem chtěl Etana ještě jednou zkontrolovat. Dokonce ustoupila stranou, aby mi nepřekážela při upravování ručníku, sklenky s vodou a knihy, které jsem položil na noční stolek.

S narůstající úzkostí se má nutkání vždycky zhoršovala, a proto nemělo smysl sedět u strýcovy postele a mučit se myšlenkami na co by kdyby. Namísto toho jsem nechal poslat pro sestru, aby na Etana dohlédla. Povinnost naší rodiny byla naší největší ctí a já jsem se musel zabývat v první řadě tím. Etan možná byl jen nemocný, ale na to jsme se nemohli spoléhat. Při chůzi jsem si vybavil oběd Rady, znovu jsem si v duchu vykreslil tu místnost a jídlo. Viděl jsem dva chody — rybí koláčky a polévku s chlebem. Etan se zmínil o dalších dvou, plus nápoje: dopředu připravené pohárky s kori a kavoči a na konci slavnosti čaj nalévaný z konvice. Všechno ochutnal. Kráčel jsem chodbou a počítal kroky — levá, pravá, levá, delší krok napravo, abych se vyhnul prasklině v kameni, delší krok nalevo, abych ten vpravo vyrovnal. Prošel jsem křídlem pro návštěvníky, vrátil se ke vstupu a kývl na rozloučenou Argovi. U oběda nebyl žádný

zasedací pořádek a žádné jídlo vyhrazené konkrétním osobám. Pokud nebyli otráveni všichni — a Etan nebyl jen první, na kom se projeví příznaky, protože jídlo ochutnal už ráno —, pak musel být travič přítomen osobně a otrávit jídlo až ve chvíli, kdy si ho kancléř vybral.

Prvním podezřelým byl samozřejmě talafánský šlechtic. Císařství sice patřilo k váženým obchodním partnerům, ale i partneři proti sobě intrikovali a Etan říkal, že o lordu Ectarovi toho moc neví. Ovšem, ten nervózní, rozpačitý chlapík, kterého jsem na slavnosti viděl, na traviče nevypadal, ale vzhled může vždycky klamat.

A pokud byl travičovým cílem pouze kancléř, pak ve hře nebyl jen Talafánek. Účastnila se většina Rady — byli tam zástupci všech šesti kredolských rodin a čtyři ze šesti cechmistrů. Pod zdánlivou maskou zdvořilosti v Radě vždycky vřely nenápadné hry o moc a vliv. Pravidla cti si sice žádala, aby dotyční nic nedávali najevo, ale kancléř měl ve skutečnosti na každého přítele i jednoho nepřítel, především mezi rodinami. Ztráta vlivu jedné rodiny vytvořila místo jiné a tohle by rozhodně nebylo poprvé, co se někdo mírnou otravou pokusil získat lepší pozici. Role naší rodiny se zrodila v mnohem bouřlivějších dobách, kdy se rodiny rvaly o moc a nenápadné, civilizované vraždy nebyly ničím výjimečným. Dnes již byly tyto praktiky mnohem vzácnější, ale rozhodně ne nevídané. Já jsem ze současné politiky na měsíc vypadl, ale Etan bude vědět, kdo by nyní nejvíce získal a ztratil, kdyby kancléř přišel k úhoně.

A samozřejmě jsem si musel posvítit i na Lazarovy sloužící; přinejmenším jeden z nich nebyl místní, protože jsem si vybavoval Doranitu v livreji s Lazarovými barvami, který nabízel kori cechmistryni divadelníků. K nejbohatším Silastanům měli neviditelní sluhové mnohem lepší přístup než blízký přítel nebo milenec.

Zastavil jsem se před rezidencí Reedových. Budovy komplexu se agresivně tyčily nad promenádou a rozpínaly se po celém pozemku. Na rozdíl od elegantních sousedních rezidencí vybudovaných v klasickém stylu odrážely ty Lazarovy jeho nezměrné bohatství, grandióznost a v mnoha ohledech nedostatek vkusu. Se skloněnou

hlavou jsem se plížil postranní úzkou zahradou a kolem verandy, kde několik zpěváků a dva bílí žongléři ze severu obstarávali pro kreda a jeho rodinu odpolední zábavu. Snaha vysvětlit mou návštěvu by vedla jen k nepříjemnostem, a proto jsem raději použil zadní vchod do kuchyně. Etanova proslulá láska k vaření mi poskytovala vynikající záminku a příležitost navštěvovat kuchyně všech rezidencí kredolských rodin, sídel cechů i každé jiné budovy, kam by kancléř mohl kdy vstoupit. Můj příchod tudíž Lazarovo služebnictvo sice mírně zaskočil, ale nikoho nepobouřil.

Lazarova šéfkuchařka mě vřele přivítala. „Kredo Jovane!“

Ve vzduchu se vznášela vůně kardamomu a medu a na obrovských kamnech se připravovalo cosi hustého a sladkého. „Rád vás zase vidím.“

Drobná žena mi oplátila úsměv. „K vašim službám.“

„Chci vás požádat o laskavost,“ vysvětlil jsem. „Tašimu oběd velice chutnal a rád by ho využil jako lekci pro mě. Říkal jsem si, jestli tu nemáte nějaké zbytky — malou ochutnávku z každého chodu?“

Kuchařka se ohlédla na rušnou kuchyni. Na lavici se vedle několika obrovských lahví kori vršily sloupečky čistých misek; ták s drobky a dvě veliké nádoby na polévku teprve čekaly na umytí. V rohu se lidem pod nohama pletla kica s protáhlými drápy, která dlouhým, tenkým jazykem lovila na zemi drobečky a kapky. „Obávám se, že většinu oběda jsme už sklidili, ačkoli nejspíš zbyly nějaké dezerty — chtěla jsem je dát služebnictvu.“ Luskla prsty a okamžitě k ní přiskočil jeden ze sluhů. „Chlapče, přines tady kredu Jovanovi na ochutnání trochu cukroví z goabobů.“

Poděkoval jsem jí a přijal malou misku. „Kredo vás docela prohání,“ prohodil jsem a uhnul několika kuchtíkům, abych se nenápadně přesunul k prázdným polévkovým nádobám. „Zastavil jsem se tu během oběda, protože jsem něco zařizoval pro kancléře a zdálo se, že je celý dům na nohou. Museli jste najímat nové lidi?“

„Ne, ale ten oběd zaměstnal úplně všechny,“ přiznala. „A navíc si Ctěný kreda pozval hosty a zábavu na odpoledne — nikdo se až do večera nezastaví.“ Vzápětí rychle dodala: „Ovšem, tvrdá práce pro Ctěnou rodinu je sama o sobě ctí.“

Usmál jsem se. Za zády jsem lžičkou vyškrábl okraj nádoby na polévku. „Kredo ve vás našel opravdový poklad. Díky za tu ochutnávku. Strýc bude mít radost.“

„Poděkujte kredu Etanovi za pochvalu. Mám i recepty, pokud by to pomohlo.“ Otočila se a začala hledat v papírech, a já jsem zatím rychle do záhybů palumy schoval prázdnou lahev kori. Potom jsem se, s cukrovím a recepty v ruce, rozloučil a vydal se cestou do kopce k naší rodinné rezidenci, kde se dezert, lahev kori, lžička polévky a hrst drobků z rybích koláčků připojily k Etanovým slinám a zvratkům. Jakkoli se to mohlo zdát nepravděpodobné, měl jsem v úmyslu to vše otestovat na otravu.

Několik základních věcí jsem mohl udělat rovnou. Vytvořil jsem roztok z ličenského prášku a jídlo otestoval. V případě přítomnosti některých leptavých jedů by roztok zčervenal. Etanovy sliny ho samozřejmě okamžitě zabarvily do sytě růžové, to se dalo čekat, ale žádné z jídel reakci nevyvolalo. Prozkoumal jsem částečně strávený obsah jeho žaludku; barva i zápach, byť nepříjemné, se zdály být normální. Thendra strýci vzala krev a moč a já budu muset udělat totéž.

Po důkladné prohlídce pod Etanovou nejlepší lupou — všechno vypadalo normálně — jsem jídlo ochutnal sám. Polévka byl prostý, byť chutný kořenový vývar, dochucený pouze solí a dvěma druhy semínkových koření. Dezert sestával z drcených ořechů a vejce binky, vyšlehaného se sirupem z goabobů. Z rybích koláčků zbyly jen drobků, ale seznam ingrediencí, který mi Lazarova kuchařka poskytla, odpovídal vůni, textuře a chuti vzorku, co jsem měl k dispozici. Ani v kori, zakaleném likéru z Losijského údolí na jihu, jsem necítil žádné přidané látky.

Zavřel jsem posuvný panel ve zdi kuchyně, za nímž se nacházela Etanova dílna, a zavrtěl jsem hlavou. Etan mě vycvičil dobře. Neměl jsem důvod dělat si větší starosti než on. Jenže pak se rozrazily dveře a dovnitř vpadla Kalina. Oči měla vytrěštěné a zpocené vlasy se jí lepily k tvářím. Strnul jsem a dech se mi zadrhl v hrdle.

„Jove,“ vyhrkla, a než ze sebe stačila vypáčit další slovo, věděl jsem, co mi přiběhla říct.

Strýc i kancléř umírali. Přestože se celý můj život točil kolem toho, že by přesně taková situace mohla nastat, nyní jsem se cítil zoufale bezmocný. Nepřipravený. Nehodný.

Když se kancléři přitížilo, všichni ranhojiči se začali soustředit na Caslava místo na Etana a my s Kalinou jsme narůstajícím zmatkem v paláci bez potíží proklouzli. Polovina radních už kroužila kolem a služebnictvo panikařilo. Cestou k apartmá sousedícímu s tím Caslavovým nám nikdo nevěnoval pozornost.

Nyní jsme tam v tichosti seděli a snažili se přes strýcovy opuchlé rty vpravit trochu tekutin. Sem tam do místnosti vpadla ranhojička Thendra a ostrým hlasem štěkala příkazy svým učedníkům. Tain se od strýcova lože vzdálil jen jednou, aby se podíval, jak jsme na tom my tři. Nikdo se o jedu ani nezmínil, ale ranhojiči oba muže krmili projímadly a dávidly, takže očividně měli podezření na otravu. Jisté bylo jen to, že s každou minutou se stav obou pacientů zhoršoval.

„Domů,“ mumlal Etan. „Domů.“

„Pšš, taši.“ Kalina ho jemně poplácala po ruce. „Odpočívej. Jakmile se budeš cítit trochu lépe, vezmeme tě domů.“

„Vy...“ Pohyboval rty, ale nevycházela z nich žádná slova. Pak se znovu zhroutil do polštářů. „Jedte domů. Lí-líto.“

Nedokázal jsem se sestře podívat do očí. Svíral mě pocit selhání, tak tíživý, že jsem sotva mohl dýchat.

Rodinný atlas jedů ležel pod postelí, ukrytý před zvědavými zraky, a brašna s protijedy, kterou jsme předtím přinesli, nyní praskala ve švech všemi dostupnými léky, jaké jsme měli. Vyzkoušeli jsme protijedy podávané ústně i masti, občas stejné substance jen v prášku, tekutině nebo původní rostlinné podobě. Když už Etan nedokázal polykat, zvedla ho Kalina do sedu, opřela ho o sebe a já jsem mu naléval do krku čaj. Potom šla hlídat ke dveřím, jestli se nevrací některý z ranhojičů, kteří se starali o kancléře, a já jsem strýci píchl náš jediný protijed určený ke vpravení do krevního oběhu.

Nic nepomáhalo.

S postupujícím večerem byl Etan při vědomí stále méně a jeho dech slábl. Předtím nám ještě popsal svůj den, jak nejlépe to svedl,

a Kalina jeho slova zapisovala. V tu chvíli už přes opuchlý jazyk mluvil jen s největší námahou. Po celý život, kdykoli mé tělo a mysl ovládla nutkání, jsem z tašihó čerpal klid a pohled na to, jak jindy vyrovnaný Etan zlostně kleje, protože ho začíná zrazovat vlastní tělo, mě připravoval o poslední zbytky sebekontroly.

V každodenním životě byly mé potíže zvládnutelné, pokud jsem si ve věcech udržoval pořádek, držel se rutiny a nerozrušoval se. Ale ve chvílích stresu mi v hlavě zuřila bouře paniky, strachu a spekulací. Z obvyklých tělesných cvičení, jimiž jsem se uklidňoval — dýchání, přecházení sem a tam —, se stávala součást problému a já jsem uvízl v nekonečně se opakující smyčce. Poté co jsme vyzkoušeli poslední možný protijed, začal jsem rázovat po místnosti, osm kroků tam, osm zpátky, dokud se mé nohy neklepaly vyčerpáním. Ještě nikdy jsem sebou za tu slabost tolik neopovrhoval jako právě dnes, kdy mě sestra se strýcem potřebovali nejvíc.

I Thendra se zdála být čím dál podrážděnější. „Oba muži se ráno cítili v naprostém pořádku,“ řekla nám. „Jejich příznaky se shodují. U kreda Etana se projeví dříve, ale kancléřovy postupují rychleji. Obávám se, že jejich těla ten tlak moc dlouho nevydrží, jenže když nevím, co je sužuje, nemůžu je léčit.“

Měla podezření na otravu dívčí zhoubou a my s Kalinou jsme předstírali, že nevíme, o co jde, ale protijed neúčinkoval. Věděli jsme, že nezabere, zčásti proto, že Etan by tak základní jed nikdy v jídle nepřehlédl, ale především proto, že už jsme ho vyzkoušeli, jen pro jistotu. A zlepšení nepřinášely ani žádné jiné léky. Tajně jsme strýci podali všechny protijedy na známé i méně známé toxiny, všechno, co jsme doma měli, a marně. Docházely nám nápady a naděje pomalu umírala.

Kalina se o mě opřela. Její křehké tělo vytvářelo lehký, rovnoměrný tlak proti mým zádkům a její vlasy mezi námi visely jako temný rubáš. „Co budeme dělat?“ zeptala se sklíčeně, a třebaže jsem ji chtěl nějak ukonejšit, žádná slova mě nenapadala. Drtil mě pocit selhání.

„Spolu to zvládneme,“ ujistil jsem ji.

Mlčela.

Etan se zavrtěl a my jsme sebou oba trhli. Kalina vyskočila a naklonila se nad strýce. Váhavě ho pohládila po ruce. „Taši, slyšíš nás?“

Beze slova jsem na Etana zíral. Co bych měl říct muži, který nás vychoval? Něco humorného, abych odvedl jeho pozornost od nevyhnutelného konce, nebo naopak něco upřímného a ohleduplného, čím bych vyjádřil vše, co jsme spolu sdíleli? Nenapadalo mě ani jedno. Namísto toho má mysl klopýtala přes překážky, zadržávala se, vnímala zbytečné detaily, počítala nádechy a hodnotila symptomy.

Jsem, co jsme, řekl jsem si v duchu. Nijak mě to neutěšilo.

Etan zakašlal, v hrdle mu zakloktalo, jako když výlevka nasaje vodu, a zuřivě zamrkal. Pohnul rty.

„Taši?“ Naklonil jsem se blíž. Snažil se něco říct.

Etan zatěkal pohledem mezi námi dvěma a popadl se za prsa. Otočil jsem se a sáhl po poháru s vodou na stolku, ale když Kalina zalapala po dechu, upustil jsem ho a veškerý obsah si vylil do klína.

Etan na nás hleděl tmavýma očima, rty rozevřené, ale jakási jiskra, život, který tam před chvílí ještě byl, vyprchal.

Ať už se s námi strýc chtěl podělit o cokoli, vzal si to s sebou.

Zarnika

Popis:

Minerál vyskytující se ve volné přírodě, křehký a šedý, obvykle pokrytý krystalickým, ve vodě rozpustným povlakem bez barvy a zápachu.

Při požití prudce jedovatý, dokonce i sekundárně přes rostliny a vodu v oblastech s vysokou koncentrací.

Jed do těla může proniknout i kůží.

Příznaky:

Odulost ve tváři, prudké břišní křeče, zvracení, průjem a následné kóma a smrt.

Charakteristické rysy:

Jemná, nasládlá a lehce kovová chuť, těžko rozpoznatelná v malých dávkách nebo sladkých pokrmech.

2

KALINA

Povinnost je důležitější než všechno ostatní. Já jsem věděla, co znamená v ní selhat, a věděla jsem to mnohem lépe než bratr. Když se před těmi mnoha lety ukázalo, že mé tělo není pro život ochutnavače stavěné, nikdo se nezdržoval tím, aby mě utěšil. Jednoduše jsem se zotavila z další zdravotní krize a zjistila, že se taši namísto mně začal věnovat mému mladšímu bratrovi. A tatáž čest a povinnost, o níž jsem byla připravena, nyní stále poutala naši rodinu ke kancléři — dokud žil, neměli jsme čas truchlit pro strýce.

Ale i to se zdálo být beznadějně. S Jovanem jsme si ukradli pár chviliek, kdy jsme si mohli promluvit mimo doslech ranhojičů, šeptem jsme si vyměňovali nápady a domněnky, jenže všechno končilo ve slepé uličce. Navzdory všem teoriím ranhojičů o neznámých chorobách — a já jsem věděla z první ruky, jak moc je nevysvětlitelné neduhy fascinují — muselo jít o jed, protože nikdo jiný ne onemocněl. Jenže pokud šlo o jed, pak ho Jovan neznal. A on je znal všechny. Alespoň jsme si to dosud mysleli.

Jovan vyskočil a začal znovu přecházet. Já jsem seděla na zemi, zády ke strýcovu tělu. Kolena jsem si přitiskla k hrudi a nahé holeně obemkla pažemi. Bratr přesně odměřoval kroky: levá, pravá, levá, pravá, otočka doleva, levá, pravá, levá, pravá, otočka doprava. Bezchybně načasovaný zvuk jeho nohou na podlaze, dokonale rovnoměrné kroky, to všechno vyklepávalo rytmus mého dětství. Vždy vyváženě, při každém pohybu jedné strany těla musel následovat stejný pohyb na straně druhé. Opřela jsem si hlavu o postel a sledovala ho. Bratr byl možná průměrného vzhledu i vzrůstu,

ale jeho smysl pro symetrii a preciznost byl oslňující, dokonce i ve chvílích, kdy byl rozrušený. A možná právě v těchto chvílích. Jeho dech se postupně zpomalil — chůze ho uklidňovala. A uklidňovala i mě.

Etan nám podrobně popsal svůj den, úplně všechno, co pil a jedl a s kým se setkal. Nic zvláštního. Hned ráno ochutnal kori, kavoči a čaj, sýr a dezert v Lazarově kuchyni a pak strávil dopoledne s kancléřem Caslavem, s nímž jedl pouze jídlo, které připravoval osobně. Z paláce šli rovnou na slavnostní oběd k Lazarovi a potom se Etan vydal do přístavu pohlídat dodávku čaje, zatímco Caslav se vrátil do paláce.

Příznaky se začaly projevovat v jeho ústech, takže tudy mu nejspíš do těla pronikl i toxin. „Jídlo, pití, vzduch, polibek,“ zamumlala jsem. Právě v tu chvíli Jovan dokončil poslední sadu osmi kroků a očividně bojoval s touhou začít další. Podala jsem mu ruku a on se posadil vedle mě. Společně jsme se začali probírat stránkami poznámek.

„Dva chody jedl rukama,“ podotkla jsem. „Takže se možná něčeho dotkl a s jídlem to přenesl do úst. Jenže to by muselo být něco, čeho se dotkl jen on a Caslav.“ Vrátila jsem se k poznámkám. Etan se políbil s každým radním a vybavil si, že poplácal po rameni hudebníka, který jim hrál, muže jménem Hasan. Talafánský šlechtic mu podle císařských zvyklostí potřásl rukou. Také se dotkl leksota, jenž se po něm drápal během svého kratičkého úprku, ale potom si ruce umyl, protože zvíře páchlo a pouštělo chlupy. Tvora se sice dotkl i kancléř, avšak lord Ectar, Jovan, kredo Lazar a minimálně jeden z jeho sloužících zrovna tak, a u žádného z nich se příznaky neprojevily.

Jov se při téhle poznámce zarazil. „Zkontrolovali jsme kůži v místech, kde po něm leksot lezl?“ Strhl příkrývku ze strýcova těla. Lýtka a kolena pokrývalo několik škrábanců. Jov po nich opatrně přešel prsty, ale byly zcela obyčejné, bez známek podráždění nebo infekce.

„Už jsem se na ně dívala,“ připomněla jsem mu. „Copak jsme se neshodli na tom, že jde o jed podaný ústně?“

Ve dveřích zachrastil korálkový závěs. „Omlouvám se, že ruším, kreda, kredolo,“ oslovila nás Thendra. Pohled na ranhojičku mě znervózňoval. Sice se ke mně vždycky chovala uctivě, ale zároveň se na mě dívala, jako bych byla zajímavá hádanka, kterou touží rozlousknout, a já jsem si časem její hodnotící výraz prostý emocí začala oškřivět, byť jsem na ní byla závislá.

Jov se postavil. „Zrovna jsme se dívali na tohle.“ Ukázal na škrábance. „Kancelář je má nejspíš taky...?“ Ale ona už vrtěla hlavou.

„Na ty rány jsem se vašeho strýce ptala, kreda. Kdyby mělo to zvíře jed v drápech, projevil by se na kůži kolem zranění.“ Sklonila hlavu. „Nevím, co za tím je. Nejde o žádný jed nebo chorobu, které bych znala.“

Jovan se znovu zadíval na škrábance a z jeho rozřeseného hlasu číselo zoufalství. „To zvíře dost slintalo. Co když je přenašečem nějaké cizokrajné nemoci, jež se přenáší slinami přes otevřené rány?“

Její unavený pohled se znovu zaostřil. Pozorně si bratra změřila. „Můžu to zvíře prohlédnout,“ řekla. „Nevím, jestli to bude co k čemu, ale s radostí to udělám, jestli si přejete.“ Zůstalo nevyřčené, že jiné možnosti ani nemáme.

„Půjdu já,“ vyhrkla jsem rychle, než se Jovan k čemukoli rozhodl. Jeho znalosti byly mnohem hlubší než mé a mohl provést mnohem důkladnější rozbor a já jsem chtěla udělat něco, cokoli, co by mohlo pomoci. Z napětí v bratrově obličejí jsem vyčetla, že se mu ten návrh nelíbí, ale touha prozkoumat škrábance lépe v něm nakonec zvítězila a on se nehádal.

„Skleněná zahrada,“ poradil mi. „Buď opatrná.“

Cestou k zahradám jsem potkala tucty sloužících, a dokonce několik radních; očividně se to už rozkřiklo. Nezastavovala jsem se, abych si vyslechla kondolence. Kdykoli jsem si představila Etana v posteli, nehybného a prázdného, sevřela se mi hrud' a pálily mě oči. Ale Caslav ještě žil. Ztratili jsme taših, ale pořád jsme mohli zachránit rodinnou čest. A možná jsem pro jednu mohla být užitečná.

Skleněná zahrada byla malá, netrvalo dlouho a i ve tmě jsem leksota našla. Klec nebyla zapotřebí.

Zvíře leželo roztažené na kusu udusané hlíny pod plačícím mízovníkem a jeho bezvládný ocas připomínal hada. Jovan měl pravdu. Tohle byl strůjce strýcova pádu; žádný tajuplný travič z cizí země ani zrádný soukmenovec, ale ubohé mrtvé zvíře se zvadlými, strnulými končetinami a tlamou a vyplazeným jazykem. Ruka se mi třásla a světlo kvůli tomu poskakovalo všude kolem. Přijít o strýce kvůli něčemu tak hloupému a náhodnému, jako je cizokrajná nemoc, mi připadalo tak nespravedlivé, tak přízemní pro muže jeho velikosti. Avšak přinejmenším jsem se mohla opájet nadějí na to, že něco v leksotově těle pomůže Thendře a ostatním tu nemoc vyléčit. Kancléři docházel čas.

Dřepla jsem si a chystala se tělíčko zvednout, když vtom mě cosi zarazilo. Pomalu jsem si posvítila kolem. Něco tady nehraje.

Hlína kolem zvířete byla netknutá. Zlehka jsem do ní otiskla prst. Okamžitě zanechal stopu. Leksot sem nedošel ani se sem nedoplazil; musel spadnout ze stromu. Nízká větev mízovníku nad zvířetem vytvářela vějíř. Přejela jsem dlaní po její pružné délce. Byla široká jako mé zápěstí.

Připadalo mi zvláštní, že by si nemocné zvíře vybralo právě tohle vratké místo. Etan trpěl několik hodin. Proč by se leksot v bolestech drápal na větev, na níž si ani nemohl pohodlně lehnout? Oteklý jazyk prozrazoval, že tvor zemřel stejně jako strýc. Ale když ho tady Jovan nechával, byl ještě v pořádku. Jak mohl do města přicestovat už nakažený, aniž se projeví příznaky, a pak najednou chorobě podlehnout tak rychle? I přes očividné rozdíly v anatomii to bylo podezřelé.

Přejela jsem světlem lampy po celé zahradě, dokud kužel nepadl na udusaný plácek u rybníčku porostlý jedovatým plevellem, horečnatcem. Od vstupu se až do středu zahrady táhly stopy. Nejen mé, které končily u mízovníku, ale ještě jedny, směřující od rybníčku. Někdo tu nedávno byl, možná dnes odpoledne.

Nebyla jsem si jistá, co to znamená. Jestli vůbec něco.

Schovala jsem si ruce pod záhyby palumy a nabrala jimi leksota. Pořád existovala naděje, že Thendra ze zvířecího těla něco zjistí a kancléře zachrání. Hlavou mi probleskla vzpomínka na tašihho zkřivenou tvář. Jeho jsme už zklamali.

Prošla jsem obloukovým průchodem a vracela se do paláce, když vtom zpoza rohu vyšel bratr. Naše pohledy se na okamžik střetly a pak Jov zavrtěl hlavou. Sklopila jsem oči.

Zklamali jsme i kancléře.

Etanovo tělo odnesli v zakrytých nosítkách a za doprovodu několika ranhojičů s vážnými výrazy. Předstírala jsem, že si musím odskočit, abych se na to nemusela dívat. Statečná tvář, kterou jsem celou dobu udržovala — nebuď křehká, nebuď slabá —, si na mně začínala vybírat daň. Jakmile jsem se ocitla o samotě, drobné trhlinky popraskaly úplně a já jsem se pro strýce usedavě rozplakala. A vzlykala jsem tak dlouho, dokud se vzlyky neproměnily ve škytání. Opřela jsem si čelo o chladnou kamennou zeď a naslouchala bratrovu přecházení, tam a zpět. Tentokrát mi onen známý zvuk neposkytoval žádnou útěchu.

Opláchl jsem si oči a vrátila se. Roztřesené nohy mě nechtěly poslouchat. Zoufalý pokus o kancléřovu záchranu mi dodal sílu, jenže nyní ze mě veškerá energie vyprchala. Tvořili jsme zajímavý pár: já jsem se nedokázala únavou udržet na nohou a bratr musel pořád chodit. Když konečně promluvil, vyrazil ze sebe jen překotné mumlání.

„Musíme to dát vědět matce a ostatním.“ Celý Jovan, praktický za každé situace. Jemu to pomáhalo, ale mně tím lezl na nervy.

„Dneska už je pozdě něco posílat,“ řekla jsem. „Hned ráno pošleme na panství a do Telasy kurýrního ptáka.“ Stejně jako všichni ostatní ve městě. Zhluboka jsem se nadechla a vrávoravě vstala. Musela jsem zaměstnat Jovanovu paměť a racionální část mozku, protože ho to uklidňovalo, a tak jsem mu položila otázku, na niž jsem už znala odpověď. „V zahradě byl horečnatec. Není možné, že se ten leksot otrávil jím, vid?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Musela bys sníst, co sama vážíš, aby tě horečnatec zabil takhle rychle. Poškozuje tělo postupně.“ Mírně zpomalil. „Přesto by v zahradě neměl být. Musíme to říct zahradníkům.“ Přikývla jsem a předstírala, že na tom snad záleží.

Ode dveří se ozvala Thendra a Jovan rychle zmlkl. „Kredo, kredo,“ oslovila nás ranhojička. Sepjala ruce a pohlédla na Jovana. Bratrova tvář se zkroutila soustředěním, jak se zoufale pokoušel zastavit. „Vzhledem k situaci doporučím Ctěnému následníkovi, aby byli všichni, kdo přišli do kontaktu s tím zvířetem, umístěni do karantény. U žádného z vás se sice příznaky neprojeví, ale dokud nevíme, jak se ta nemoc přenáší...“

„Ovšem,“ vyhrkla jsem a odpoutala její pozornost od Jova. „Chápeme.“ Zrychlil se mi tep. Ať už kancléře zabilo cokoli, souviselo to nějak s tím zvířetem. Museli jsme zjistit, jestli lord Ectar nemocného tvora přivezl záměrně nebo nevědomky. Možná jsem byla tělesně slabá a na roli ochutnavače se nehodila, ale Etan nenechal žádný potenciální nástroj ležet dlouho ladem; za svou diplomatickou dráhou jsem ukrývala vlastní výcvik a schopnosti v mnohem méně uhlazeném umění.

Thendra pomalu vydechla. Nejspíš očekávala protesty. „Zajistila jsem převoz nosítky do nemocnice. Kdo všechno se toho zvířete dotýkal?“

„Kredo Lazar a několik jeho sloužících,“ řekl Jovan. Postupně zpomaloval, což znamenalo, že nad přecházením získává kontrolu. „Samozřejmě ten talafánský šlechtic, který ho přinesl — lord Ectar, pokud si dobře vzpomínám na jméno —, a potom všichni jeho sluhové, co se o zvíře starali cestou sem.“ Ještě víc zpomalil, dokončil osmý krok a s výdechem plným úlevy se zastavil. „Možná by se hodilo vyslat jednoho nebo dva pořádkové gardisty,“ dodal. „Netuším, jak ostatní tu zprávu o karanténě přijmou.“ Úkosem se na mě zadíval. Sice můj plán nechápal, ale důvěřoval mi.

„S lordem Ectarem bude zapotřebí jednat obzvlášť citlivě,“ prohlásila jsem. „V císařství není žádná centralizovaná zdravotní péče. Žádné nemocnice. Ranhojiče si soukromě najímají jen ti, kteří si je mohou dovolit. Náš host možná nepochopí, o co vám jde.“

„Rozumím.“ Thendra se zamračila. „Nechci vyvolávat paniku. Zpráva o kancléřově smrti se šíří jako požár a veřejná scéna je to poslední, co teď potřebujeme.“

„Já se v jejich kultuře vyznám,“ řekla jsem. „A mluvím talafánsky. Možná bych mohla gardisty doprovodit a takříkajíc ušlapat cestičku?“ Použila jsem co nejpokornější a nejúslušnější tón. Ten, který jsem si cvičila nejčastěji. Tichá, nesmělá Kalina; tak mě všichni znali.

„A já bych mohl pomoci s kredem Lazarem,“ navrhl bratr.

Očividně se jí ulevilo, že nás může nějak zapřáhnout. „Požádám Ctěného následníka o svolení, ano?“

Od kancléřovy smrti jsme Taina neviděli. Byl zavřený v kancléřově ložnici se strýcovým tělem, a přestože přes zeď sem tam dolehl nějaké zvuky, nikdo nevstoupil dovnitř. Opatrně jsme zaklepali a tlumené zvuky utichly. Ozvalo se chrastění korálkového závěsu mezi zárubněmi a pak se na škvíрку otevřely vnější dveře. Tain vyhlédl ven, oči zarudlé a rty sevřené do úzké linky, vypovídající o potlačovaných emocích. Srdce mi pro něj krvácelo.

„Ctěný následníku,“ spustila Thendra, „navrhuji pobyt v karanténě pro kreda Jovana, kredolu Kalinu a každého, kdo se dotkl toho zvířete, souhlasíte? Dáte nám k tomu svolení, přinejmenším na jeden den?“

Tain se zamračil a chystal se něco říct, ale bratrův přísný pohled ho umlčel. Zmatek v jeho tváři vystřídal zadumání. Prohlédl si nás o něco pozorněji. „Asi to tak bude nejlepší,“ pronesl ochraptěle. „Prosím, ujistěte se, že budou mít veškeré pohodlí. I oni přišli o svého tašiho.“ Odmlčel se. Navzdory zármutku Taina neopouštěl zdravý rozum. „Nevíme, jestli sem to nakažené zvíře přivezli záměrně, nebo ne. Vezměte si pořádkovou gardu a dohlédněte na to, aby ten Talafánec neodjel.“

Thendra souhlasně zamumlala a otočila se k odchodu a v tu chvíli Tain protáhl škvírou ruce, chytil mě i bratra, propletl naše prsty a pevně je stiskl. Opětovala jsem jeho stisk a mrkáním zaháněla slzy.

Předtím to v paláci hučelo jako v úle, všude pobíhali vyplašení sloužící a vážní ranhojiči a klikaté vnitřní chodby okupovali radní

a poslové. Jakmile se roznesla zpráva o kancléřově smrti, palác se vyprázdnil, jako když se vylije voda z mísy. Rozhostilo se ticho, veškerý život z chodeb vyprchal a budova se proměnila v hrobku. U vstupu jsme narazili na čtyři gardisty v tunikách, přes něž měli přehozené kožené vesty s rudými a modrými pruhy. U opasků se jim pohupovaly krátké meče. Thendra trvala na tom, abych si vzala nemocniční nosítka, a já jsem nic nenamítala. Připadalo mi snazší zatáhnout záclonky a během cesty klikatými, kopcovitými uličkami horního města zavřít oči a pokusit se nevnímat veselí nic netušících obyvatel. Jenže hlasy, smích, cinkot čajových šáleků, pouliční hudba, a dokonce i vzdálený potlesk z nejbližšího divadla pronikaly do mého temného, polstrovaného světa jako podivně veselý zvukový podkres pochmurného dusotu stráží a zkušeného běhu nosičů. Poslední normální noc. Ráno se rozezní velké zvony a město se ponoří do smutku.

Přeběhli jsme Šejdířův most a ocitli se v dolním městě. Masivní most, jedinečný architektonický skvost, se klenul přes severní část jezera, tam, kde se zužovalo a přecházelo v mokřady. Na východní straně se nacházela věž pro svou výšku a baňatý střed přezdívaná Prst a také pozůstatky jezerních pevností, jež patřily původnímu městu. Nyní většina našeho opevnění ležela na západní straně jezera, kde se rozpínala novější část Silasty, méně elegantní než ta stará, avšak neméně důležitá. Jestliže bylo staré město tváří Silasty — krásný skvost se zářivými budovami, ladnými obloukovými průchody a slavnou kvetoucí révou —, pak dolní město představovalo vnitřní orgány pulzující obchodem, vzděláním a podnikáním.

Talafánský šlechtic byl ubytovaný v jednom z nejlepších penzionů ve městě, poblíž školního kampusu, nedaleko severozápadního břehu jezera a jen kousek pěšky od mostu. Majitelka očividně řešila dilema, jak ochránit soukromí váženého hosta a zároveň si proti sobě nepoštvat pochmurně se tvářící gardu, ale nakonec nám pokynula k hráčskému doupěti přes ulici, kde byl Talafánc plně ponořený do hry čtyři-hody. Seděl s překříženýma nohama naproti třem místním protivníkům, před sebou měl hromádku vyleštěných pa-

čích kostí a v hubené, oholené tváři se zračilo soustředění. Uvnitř bylo horko, místnost ozařovaly vonné olejové lampy a sloužící během hry neustále dolévali varnice se sladkým čajem.

Ostatní hráči si nás všimli dříve než Talafánec. Jeden z nich pocházel z dobré rodiny, pyšnil se povýšeneckým nosem a obočím kreda Bradomira. Zbylé dva jsem nepoznávala, ale okázalá látka jejich oděvů a šperky ve vlasech vypovídaly o značném bohatství. Všichni tři při pohledu na nás ustrnuli. Hudebník v rohu přestal hrát.

„Lorde Ectare, mohu požádat o chvílku vašeho času?“ promluvila jsem svou nejlepší talafánštinou a naklonila hlavu.

Ladně vstal, šedýma očima přejel po tetováních na mých pažích a hluboce se uklonil. Byl pečlivě nalíčený a plavé vlasy se i bez oleje poslušně vlnily k zátylku, kde je měl sepnuté sponou. „Kredolo,“ odvětil. Jeho hlas mě překvapil; byl mladistvý, sytý a příjemný, zcela v rozporu s jeho asketickou vizáží. „Ovšem. Co pro vás můžu udělat?“

Odvedla jsem ho ven a představila se mu. Když zaslechl jméno mé rodiny, úžasem vykulil oči a rychle zatékal k mým pažím a zpět. Úplně jsem viděla, jak se v něm sváří oportunistus s kulturními předsudky, přestože se mu ve tváři téměř nepohnuly svaly. „Doufal jsem, že se s vámi setkám, kredolo Kalino,“ přešel plynule do naší řeči. „Mám pro vaši rodinu obchodní nabídku. Možná —“

„Lorde Ectare,“ přerušila jsem ho, jak nejzdvořileji jsem uměla. „Musíme si promluvit o dárku, který jste věnoval kancléři.“

„Ten leksot? Úžasný tvoreček. Neměla by vaše rodina taky zájem? Tuším, že tu brzy bude velmi v módě.“ Okamžitě se zdál být víc ve své kůži. Talafánci si ženy mnohem raději předcházeli dárky a úplatky, neuměli s nimi jednat čistě obchodně. Jeho sjonština byla velmi dobrá, nemluvil jen zjednodušenou kupečtinou, kterou se domlouvali obchodníci napříč zeměmi. Musel si o nás něco nastudovat a byl by blázen, kdyby přijel do Silasty v domnění, že bude jednat jen s muži. Ale zvyk je železná košile. Měla jsem v úmyslu co nejvíce mu to usnadnit. Mé schopnosti sice byly omezené, zato jsem rozhodně měla talent lidi přimět, aby mě podceňovali.

„Naneštěstí se zdá, že to zvíře bylo nemocné,“ oznámila jsem mu a pozorně sledovala jeho reakci. „Naši ranhojiči potřebují prohlédnout všechny, kdo s ním přišli do styku, jen pro jistotu.“

„Nemocné? Nesmysl!“ Ectar založil ruce na prsou a zatvářil se uraženě, ale ve světle, jež ven pronikalo z hráčského salonu, bylo zřetelně vidět, jak ze šlechticovy už tak bledé tváře vyprchává barva. „Cestoval jsem s ním dva týdny.“

„Ten tvor podlehl jakési nákaze a uhynul, lorde Ectare,“ řekla jsem, sklonila hlavu a bezmocně rozhodila rukama. „A nakazil několik dalších. I já se musím dostavit do nemocnice.“ Zatím nepotřeboval vědět, kdo přesně nemoci podlehl.

„Jedná se jen o bezpečnostní opatření, lorde Ectare,“ vložil se do diskuze jeden z gardistů. „V Silastě bereme otázky veřejného zdraví velice vážně. A budete s sebou muset vzít i všechny sluhy, kteří s tím zvířetem přišli do styku.“

Vráska mezi jeho obočím se prohloubila. Než stačil cokoli namítnout, dodala jsem talafánsky: „Prosím, lorde Ectare. Já jsem se nabídla, že vás doprovodím. Císařství mě fascinuje a ráda bych ho jednou navštívila. Možná bychom si mohli v karanténě promluvit.“

Sjel mě pohledem. Talafánci a jejich prázdné výrazy! Jenže v tomhle, v tomhle jsem byla dobrá. Z jeho očí jsem vyčetla váhavost, ale taky zvědavost. Možná ho sem, daleko od jeho honosného životního stylu v císařství, nepřivedl jen obchod. Gardisté za mými zády nenápadně vykročili vpřed. Na opačné straně ulice se zastavilo několik kolemjdoucích a zvědavě nás sledovalo. Dvojice žen, která se do té chvíle vášnivě líbala před vedlejší budovou, nyní přestala a zírala na nás. Mumlající kazatel na rohu ulice ztichl. Z místa, kde jsme stáli, jsme viděli Ectarovy protihráče — postávali na schodech uvnitř a poslouchali. Ectar sklouzl očima zpět k tetování rodiny Oromaniových na mých pažích.

Oportunismus, zvědavost, touha vyhnout se veřejné scéně — ať už šlo o cokoli, očividně to v něm převážilo. Hluboce se poklonil. „Ovšem, kredolo Kalino. Jak to tady říkáte? Bude mi... velikou ctí?“

Usmála jsem se. „Děkuji. Máme pro vás připravena nosítka a jedna máme pro vaše sluhy.“

Mávl rukou. „Půjdou pěšky. Nikdy je nikdo nenosil — není důvod s tím teď začínat. Co kdybych se svezl s vámi?“

Na ta slova rovnou vykročil a gardisté mu rychle zastoupili cestu, ale já jsem přikývla. „Bude mi ctí.“

Nemocnice se nacházela na opačné straně jezera, poblíž Prstu, takže cesta k ní byla krátká, byť zvláštní. Zdálo se, že Ectara fascinují a současně mírně odpuzují, jako bych byla cizokrajné zvíře, které někdo naučil mluvit. V Silastě byla základním kamenem společnosti a cti rodina. Ženy přispívaly vzděláním a schopnostmi, stejně jako všichni dospělí, a když jsme si přály mít dítě, obrátily jsme se na nejdůvěryhodnějšího mužského příbuzného — obvykle bratra nebo strýce —, který následně pomáhal s výchovou v rodinném kruhu. V císařství ženy musely rodinu opustit a žít jako jakýsi drahocenný skvost v domě muže, jenž s nimi nebyl pokrevně spřízněný a který přijal jejich děti za vlastní. Mně připadal jejich život bizarní a nesnesitelný — nemohly si vybrat vlastní cestu, neměly slovo v otázce svého povolání, počtu, pohlaví ani konkrétní identity svých milostných partnerů. A tak jsme si s Ectarem opatrně a zdvořile povídali, ačkoli jsme oba vnímali nevyřčené: byla jsem pro něj stejně podivná jako on pro mě.

Ranhojiči v nemocnici nás doprovodili do dobře osvětleného pokoje v patře, kde už čekali Jovan s kredem Lazarem. Lazar vypadal vyplašeně, jako lidská troska. Tuniku měl od podpaží až k pasu zmáčenou potem a naondulované kudrlinky mu zplihle visely kolem odulého obličejce. V koutě seděli dva jeho sloužící. Jovan, kterému nový úkol vlil sílu do žil, působil jako ze škatulky. Seděl vzpřímeně a se zkríženýma nohama na jedné z postelí a sledoval, jak kredo zmateně pobíhá po místnosti. Do nosu nás udeřil zápach silného kavoči. Drobný ranhojič s brýlemi, který nás doprovázel, nesouhlasně nakrčil nos. „Kredo Lazare,“ prohlásil mnohem hlubším a autoritativnějším hlasem, než bych u někoho tak malého čekala, „v této místnosti je donášené jídlo a pití zakázáno. Potřebujeme vás pozorovat bez vnějších zásahů.“

Lazar si nás konečně všiml. Jeho tvář se zkroutila do několika různých šklebů, jak se v něm svářilo rozhořčení a strach s vrozeným

instinktem lichořit potenciálním obchodním partnerům. „Lorde Ectare,“ pronesl nakonec přijatelně neutrálním tónem.

Představila jsem Ectarovi Jovana a neušlo mi, jak se v jeho očích zableskl zájem, když si uvědomil, že uvízl v karanténě hned se dvěma členy rodiny, s níž přijel obchodně jednat. Lazarova nepokrytá panika a rozladěnost měly na Talafánce uklidňující vliv; jestliže doposud k celé situaci přistupoval s podezřením, nyní se zcela rozplynulo. Šedýma očima beze stopy zjevného nesouhlasu přejížděl strohé vybavení nemocničního pokoje, vybral si postel a stejně jako já se nechal bez námitek vyšetřit. Jeho sloužící odpovídali výhradně na ranhojičovy dotazy a Ectar jejich slova nevzrušeně překládal ze své postele.

Naproti tomu Lazar samým rozrušením nedokázal téměř ani mluvit, což pro něj bylo nanejvýš neobvyklé. Lehkl si na nejvzdálenější postel, otočil se k nám zády a zanedlouho už se místností rozléhalo jeho opilecké chrápání. Jovan ležel taky zcela nehybně, ačkoli komukoli, kdo ho dobře znal, muselo být jasné, že neodpočívá, spíše se hluboce soustředí. Byli jsme uvězněni v jednom pokoji s lidmi, kteří možná způsobili kancléřovu smrt, a tohle byla jedinečná šance vyčist z jejich reakcí pravdu.

Byla jsem vyčerpaná, ale dávno jsem se únavu naučila skrývat, takže jsem nadšení k nočnímu rozhovoru předstírala levou zadní. Ectar působil upřímně. Pokud o smrti našeho strýce už věděl, musel být prvotřídní lhář, neboť s naprostou lehkostí a otevřeností mluvil jak o Etanovi, tak o své touze dovážet do císařství náš čaj. A já jsem to chvíli předstírala s ním.

„Jste s císařem spřízněni, vidíte?“

„Je to můj...“ Zarazil se a chvíli dumal nad správným termínem. Když si uvědomil, že v našem jazyce označení pro tento příbuzenský vztah neexistuje, pomohl si talafánštinou. „Dědeček,“ řekl. Tvář se mu rozzářila vřelým úsměvem a zničehonic vypadal mnohem mladší. „Ale k trůnu mám dost daleko. Nejmladší syn nejmladšího syna říši zdědí jen sotva.“

„Kolik bratrů máte? I jeden mi občas připadá až až,“ zažertovala jsem a úkosem se usmála na Jovana.

Ectar se zasmál. „Mně by taky stačil jeden! Bohužel mám osm starších bratrů.“

„Osm!“ zvolal Jovan. „Vaši rodinu potkalo skutečné neštěstí.“

Zpražila jsem ho pohledem. Na cizích kulturách ho zajímaly jen jejich jedy a já jsem dost pochybovala, že Ectarovu poznámku o „dědečkovi“ bratr pochopil. V našem světě byli chlapi pro rodinu opravdu smůlou. Ženy pokračovaly v rodové linii a předávaly dál rodinné jméno, zatímco synové si museli najít jiný způsob, jak být rodině prospěšní. V císařství rodičovství zcela nepochopitelně připadalo mužům a pokrevní linie — jakkoli nepřesné to bylo — se dědily přes ně.

Rychle jsem bratrovu netaktní poznámku doplnila. „Musí být velice těžké snažit se vyniknout v takovém davu. Z vás se, jak vidím, stal uznávaný obchodník.“

Ectar se nadmul pýchou. Čím déle jsme si povídali, tím víc emocí pronikalo skrz jeho obezřetnou talafánskou masku. „Já... ehm... přivívají dědečkovu zálibu v exotickém zboží. Když jsem byl malý, jedli jsme v Císařském městě výhradně potraviny vypěstované na území říše. Nyní dovážím sjonský čaj do jeho konviček a doranitské kůže na jeho postel. Dokonce nosí náhrdelník z krvavých kamenů z Perest-Avany! Rád se nechává překvapit novými věcmi. Přímo po nich dychtí. Je to nový svět. A pro muže, jako jsem já, skvělá příležitost.“ Naklonil se blíž ke mně a zatěkal očima k Jovanovi a zpět. „Doufám, že s kredem Etanem uzavřeme velice výhodnou dohodu. Oromanijský čaj patří k těm nejlepším a můj dědeček si žádá jen to nejlepší.“

Přišla má šance. Ani jsem se nemusela uchylovat k falešným slzám. Při vzpomínce na tašiho a jeho tělo vynášené z paláce mi vyhrkly do očí samy. Nechala jsem je skutálet se po tvářích a sklonila hlavu. Přestože byl Jovan za mnou, nepochybně sledoval každé Ectarovo pohnutí. „Ach, lorde Ectare,“ vypáčila jsem ze sebe zlomeným hlasem, „já... já jsem se snažila být statečná, ale...“

Poklekl ke mně. „Co se děje? Co se stalo?“

„Kredo Etan. Strýček. Nechtěla jsem vás děsit, ale obávám se, že patřil k těm nakaženým. A ta nákaza byla smrtelná.“

„Smrtná?“ Ectar vyskočil a samým rozrušením přešel do tala-fánštiny. „Naznačujete snad, že jsme přišli do styku s něčím, co by nás mohlo zabít? Proč mě nikdo nevaroval? Tohle je nepřijatelné!“ V tu chvíli už křičel. Masku pozorného obchodníka byla ta tam a na povrch vytanul pravý šlechtic. Jeho sluhové kolem něj poletovali jako mouchy, přesvědčivě vyplašení a nejistí. „Takový skandál! Tohle si nenechám líbit. Zavolej své ranhojiče, ženo, a okamžitě mi sežeň posla! Jen počkejte, až se o tom dozví můj děd.“

Zaletěla jsem pohledem k Jovanovi — Ectarovo rozhořčení pochopil i bez překladu — a pokusila se Talafánce uklidnit. „Lorde Ectare, prosím.“

Vůbec mě neposlouchal. Lazara probudil povyk a nyní se zarudlýma očima a zmateným kóktáním hleděl na rozruženého šlechtice. Jov se postavil. „Lorde Ectare,“ oslovil ho přísně, „nejspíš byste měl vědět, že nemoc, které podle všeho podlehl vaše zvíře, zabila i Ctěného kancléře.“

Ectar se zarazil v půlce tirády a jeho bledá tvář úplně zesinala. Svaly kolem úst mu pošukávaly a stahovaly se, vztek vyprchal a ustoupil vrozenému smyslu pro politiku. Ectar sice pocházel z jiného světa, ale politika byla všude víceméně stejná. Věděl, co kancléřova smrt znamená. „To mě... hluboce rmoutí,“ pronesl ve sjonštině a sklonil hlavu. „Prosím, odpusťte, kredolo Kalino, kredo Jovane, kredo Lazare. Kancléř! Já... to jsem netušil.“ Roztřeseně o kus ustoupil. „Jak bych mohl? Ten leksot byl naprosto zdravý, musíte mi věřit. Byla to samička a pořídil jsem ji u toho nejlepšího chovatele. Snažně vás prosím, pochopte. Tohle není má vina.“

„Co na tom záleží?“ vyhrkl kredo Lazar plačtivě. „Už si o tom štěbetají i vrabci na střeších. Ráno to bude vědět celé město. Pozval jsem vás do svého domu! Z toho se čest mé rodiny už nevzpamatuje. Hrát roli ve smrti nejmilovanějšího kancléře a jeho nejbližšího poradce... ta hanba!“

„Byla zdravá,“ trval na svém Ectar. „Nikdy bych kancléři nevěnoval zvíře, o němž bych si nebyl naprosto jistý, že je v pořádku.“

„A přesto ten tvor poškrábal našeho strýce a Ctěného kancléře,“ opáčil Jovan ledově. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. „A nyní jsou oba mrtví.“

„Zemřeme taky?“

Zničehonic jsem si uvědomila, že není o moc starší než my a ani zdaleka není tak vyrovnaný, jak původně působil. Jestliže hrůzu jen předstíral, měl by se přihlásit na konkurz k divadelnickému cechu, protože já jsem mu věřila každé slovo. „Myslím, že nám nic nehrozí,“ ujistila jsem ho. „Příznaky se projevíly velice rychle, takže jsme tu spíš pro jistotu.“

Talafánek, stále bledý a roztřesený, se uzavřel do sebe. Znovu zamumlal omluvu a pak si lehl a stiskl víčka. Z něj už nic nevypáčí. S Jovanem jsme mlčky zhasili lampy a ve ztemnělé místnosti si lehli na lůžka. Ve tmě jsme se ještě chvíli mohli opájet představou, že to všechno je jen otrěsná noční můra. Držel mě za ruku a já jsem po chvíli usnula.

Do rána se na nikom z nás příznaky neprojevíly, a tak nás ranhojiči pustili domů. Lord Ectar byl co nejzdvořileji požádán, byť vlastně o žádost nešlo, aby se dostavil do paláce v doprovodu gardistů, kteří hlídali náš pokoj.

„Půjdu s nimi,“ řekl mi Jov. Vrásky kolem víček a obočí a zarudlé oči vypovídaly o nedostatku spánku. Bylo mi ho líto. Pro mě spánek představoval alespoň dočasný únik; bratr musel celou noc strávit uvězněný ve vlastní hlavě. Určitě si dokola přehrával události celého dne, představoval si, co mohl udělat jinak, a vyčítal si, kudy se jeho myšlenky ubírají. „Běž domů a odpočiň si.“

Jako kdyby kterémukoli z nás mohl teď domov, opuštěný a bez taših, poskytnout útěchu a odpočinek. „Pošlu vzkaz na panství,“ navrhla jsem namísto toho. „Když vyrazím hned, možná se vyhnu tlačenci.“ Většina radních, ne-li všichni, touhle dobou už musela vědět, co se minulou noc stalo. Všechny kredolské rodiny vlastnily kurýrní ptáky, jejichž prostřednictvím mohly rychle komunikovat s příbuznými v jiných městech nebo na venkovských sídlech — nebude trvat dlouho a u klecí bude narváno.

„Vezmi si nosítka,“ poradil mi a zamračeně se za mnou díval. Jakmile jsem se ocitla mimo doslech, pořádně jsem si odkašlala. Bolelo mě na prsou a můj dech byl plytký a zrychlený. Cestou z nemocnice jsem narazila na Thendru, která si mě káravě změřila, až se vějířky vrásek kolem jejích očí výrazně prohloubily.

„Běžte domů a pořádně si odpočiňte, kredolo,“ nařídila mi. „Neměla byste se tak přepínat. Kdybyste teď ulehla i vy, nikomu by to neprospělo.“

Samozřejmě měla pravdu, přestože jsem se na ni za to trochu zlobila. Ptačí věž se nacházela na jižním úpatí Obřadního vrchu, kus od nemocnice. Sice jsem cvičila, abych zesílila, ale i tak jsem dneska měla pocit, jako by mě všechna síla úplně opustila. Slunce vyšlo teprve před chvílí, ale nemocnice představovala pro nosiče lukrativní místo, a proto jsem neměla potíže dva sehnat. Byli to statní muži, kteří si celou cestu po jezerní pěšině harmonicky propěvovali náboženské písně. Záviděla jsem jim jejich plíce.

Právě když jsme přebíhali Zvoniční most, rozezněla se palácová zvonice. Hlahol zvonů byl velice hlasitý, vážný a neustával. Nosiči překvapeně zpomalili a úzkostně si vyměňovali domněnky. „Jde o kancléře,“ prozradila jsem jim tiše. Muž vepředu se ke mně prudce otočil a šok ho přikoval na místě. „K ptačí věži prosím,“ připomněla jsem mu a on pevněji sevřel nosítka a znovu se rozběhl.

Ptačí věž byla vybudovaná z hrubého neotesaného kamene tak, aby ptáci mohli ve skalních skulinách přirozeně hnízdit. Nebýt pravidelného uspořádání hnízd, mohlo by se zdát, že jde o zcela přírodní útvar. Někteří z mých vrstevníků v písařském cechu sem neradi chodili a raději se vzkazy posílali sluhy. Mně se tu líbilo: výrazný, zemitý pach, čůrky ptačích exkrementů, které na tmavé skále vytvářely bílé pruhy, a všudypřítomný chór ptačího cvrlikání. Panovalo tam ticho — očividně jsem dorazila dřív než ostatní kredolové —, ale dveře byly dokořán. „Haló?“ zavolala jsem před vstupem. Zmocnil se mě neklid. Odkašlala jsem si. „Tady kredola Kalina. Z písařského cechu.“

Ptačnice vykoukla ven. Svalnaté paže měla pokryté těžkými rozdrápanými koženými chrániči a tvářila se ustrašeně, což k její mo-

hutné postavě vůbec nesešlo. „Kredolo,“ řekla a promnula si ruce. „Slyšela jsem zvony a věděla jsem, že přijdou lidi. Netušila jsem, že je věž tak oslabená, na mou čest, přísahám, přísahám, že stála pevně...“

Následovala jsem ptáčnici dovnitř a vnímala hučení krve v uších, jediný zvuk široko daleko. V rozšklebeném otvoru v horním rohu věže zářil kus modré oblohy. Paprsky světla pronikaly dovnitř jako dlouhé bílé prsty ukazující na prázdné výklenky v místech, kde měli hnízdit šedo-bílí ptáci. „Ptáci...“

„Odletěli,“ dodala ptáčnice. „Všechno návštěvníci. Vrátili se domů, a beze zpráv! Zrovna dneska.“

Návštěvníci byli ptáci, kteří nepatřili do naší věže; když je ptáčnice pustila, vrátili se domů. „Všichni?“ vyhrkla jsem zklamaně. Měly tu být tucty návštěvníků, městští ptáci sloužící pro oficiální komunikaci, stejně jako soukromá hejna uhnížděná za poplatek — hejna patřící zámožným obchodníkům a kredolským rodinám, včetně té mé, jejichž prostřednictvím jsme komunikovali s jinými městy a venkovskými sídly. Jenže teď tu byli jen ptáci s bílými štítky na nohách, což znamenalo, že byli vycvičeni tady — ti byli k ničemu. Neletěli by nikam mimo vlastní hnízda, která byla právě zde.

„Všichni.“ Ptáčnice ukázala mohutným prstem na hromadu zhrouceného kamení a klestí. „V noci muselo dojít k sesuvu. Ráno jsem je přišla nakrmit a našla jsem tu tohle. Několik místních vyrazilo na průzkumy, ale většina se vrátila. Pták Oromaniových je v pořádku,“ ujistila mě rychle a ukázala na zvíře s šedou náprsenkou, které dorazilo se zprávou před pár týdny a nyní čekalo, až ho posel převezve zpět.

Místní ptáci nám jsou naprosto k ničemu, pomyslela jsem si, ale nebohá ptáčnice vypadala už tak dost rozrušeně. Nejspíš se bála, že přijde o práci. A z dobrého důvodu. Kredolské rodiny nepochybně nebudou vůbec nadšené, že musejí se zprávou o kancléřově smrti k příbuzným vyslat běžného kurýra namísto ptáka. Do Telasy se lodě po proudu řeky dostanou za jeden den, ale proti proudu do Moncasty to bude trvat mnohem déle a cesta do Západního Dortalu

byla ještě delší. I s nejlepšími kurýry dostanou příbuzní na venkovských panstvích tu novinu s obrovským zpožděním.

Při pohledu na díru ve věži jsem se cítila ještě neklidněji než předtím. Nejspíš šlo jen o nešťastnou náhodu, ale v hlavě mi klíčilo podezření.

„Zůstaňte tady,“ nařídila jsem jí co nejautoritativněji. „Seženeme někoho z kamenického cechu, aby opravil ten kus střechy a nedostali se sem dravci.“ A můj vlastní cech bylo třeba zpravit o tom, že nečekaně vzroste poptávka po kurýrech. Možná bude zapotřebí nějak centrálně zorganizovat způsob, jakým budeme se světem komunikovat. Budeme muset informovat sousedy a obchodní partnery a počet kurýrů ve městě nebyl nekonečný.

Včera jsem se trápila myšlenkou na to, jak budeme žít bez tašicho. Možná to lidé dělali takhle: nechali se pohltit věcmi, které je třeba zařídit, povinnostmi a hromadou rozhodnutí. Bylo to jednodušší než dumání. A rozhodně to bylo snazší než se vyrovnávat s bolestí.

Bratr se svou vrozenou podezřívavostí přijal zprávu o poničené ptačí věži s nedůvěrou. Jaký je rozdíl mezi náhodou a vzorcem? říkával Etan.

„Co přijde dál...“ mumlal Jovan, jako by odpovídal na mou myšlenku.

Do paláce nás pustili, ale jen nakrátko. Tain svolal jednání Rady a nyní se všichni shromažďovali v radní síni. My tři jsme seděli v jeho přijímacím salonu a zuby nehty se drželi těch posledních starých chvil. Byl tam strašný nepořádek — stolky i skříně byly holé a všechno, co na nich bývalo, se nyní válelo na zemi, jak to Tain vzteky a zármutkem poshazoval. Vypadal hrozně a podle všeho vůbec nespál.

Když jsem mu popsala situaci ve věži, promluvil si Tain s kamenickou cechmistryní Eliskou a ta poslala dělníky a stavaře ze svého cechu, aby zaprvé opravili škody a zadruhé zjistili, zda byl sesuv půdy přirozeného původu. S výjimkou podezřelého načasování ho se včerejšími událostmi nic nepojilo, ale i to málo stačilo k tomu,

abychom si s Jovanem dělali starosti. Tain byl jako omráčený, ochotně souhlasil se všemi našimi návrhy a já jsem se začínala bát, jak si poradí s jednáním Rady.

„Budeš si muset promluvit s písářskou cechmistryní,“ nadhodil Jov. „Aby si vzala na starosti rozesílání zpráv. Můžeme vyslat loď na obě strany řeky a kurýra západní cestou. Možná jednoho na každé panství, jednoho pro armádu — ostatní země budeme informovat hned?“

„Proberu to s Budouou,“ přikývl Tain. „O našich zahraničních vztazích toho moc nevím. Vlastně o ničem.“ Zachmuřeně civěl do zdi. Domníval se, že strýce nahradí až za několik desetiletí, možná i později. Všichni jsme si mysleli, že máme spoustu času.

Jeden z Tainových sluhů nás zdvořile vyrušil s podnosem jídla. Jakmile odešel, posunul Jovan táč mimo Tainův dosah a důkladně ovocnou mísu a tři talíře s pečenou rybou prozkoumal. „Od teď budeš jíst jen to, co ti připravím já.“

Tain Jova při práci sledoval s napjatými rameny a zvláštním výrazem — díval se, jak všechno očichává a rozpitvává prsty jednotlivé kusy jídla. Šlo o nevyhnutelnou změnu jejich přátelství, a sotva překvapivou, ačkoli z množství emocí, které Tainovi přelétly po tváři, se zdálo, že na to doteď odmítal myslet. I mě svírala hrůza. Ano, šlo o povinnost naší rodiny a chránit Taina byla čestná úloha. Ale mohl Jov uchránit Taina, i když se Etanovi nepodařilo zachránit Caslava?

„Co jim mám o věřejšku říct?“

Tainova otázka vyvolala nepříjemné vzpomínky a všichni jsme se na chvíli ponořili do ticha. „Nejspíš budeš muset říct, že to vypadá na jed nebo nemoc, jejímž původcem byl ten leksot,“ promluvil Jov nakonec. „Můžeš je ujistit, že jsi lorda Ectara umístil do vazby, jen pro jistotu a kvůli výsledku, ale že to v téhle fázi nevypadá na záměrnou otravu.“

„A bylo to tak?“ Tain mezi námi zatěkal zarudlýma očima. „Byla to jen nehoda?“

„Nevím,“ přiznal Jov. „Na mou čest, můžu říct, že to nebyl žádný jed, který známe, ale Thendra tvrdí, že to nevypadalo ani na žádnou známou nemoc. Pokud Ectar nelže a to zvíře bylo během

plavby zdravé, proč zemřelo právě včera, aniž by předtím vykazovalo jakékoli příznaky?“

„Vůbec nevím, co budu s Ectarem dělat. Je spřízněný se samotným císařem, proklatě. Bez přímého důkazu ho nemůžu z ničeho obvinít.“

Odkašlala jsem si. „Nejsem si jistá, jestli s tím ten leksot měl vůbec co společného. Někdo ho mohl otrávit taky, aby vrhl podezření na lorda Ectara.“ Tain překvapeně vykulil oči, a tak jsem pokračovala. „Našla jsem to zvíře ve skleněné zahradě, ale přede mnou tam byl ještě někdo jiný. Kolem rybníčku byla ušlapaná tráva a stopy a tělo toho leksota leželo na velmi podivném místě. Myslím... myslím, že ho tam někdo nastražil naschvál.“

Napadlo mě, jestli nevypadám trochu paranoidně. Bratr se na mě zvláštně podíval, ne kriticky nebo nesouhlasně, spíš jako by si na mě upravoval názor. Věřil mi, ale nevěděl o mně všechno. Nebyl sám, koho vycvičili k určité úloze.

„Na tom obědě byla spousta lidí,“ přikývl Jov pomalu. „Nejspíš bychom v tuhle chvíli neměli opomíjet i další možnosti. Ale ostatním o našich podezřeních nic neříkej. Zůstaň u verze s nemocí. Thendra dnes ráno vyšetří těla našich strýců. Potom snad budeme vědět víc.“

„Takže do té doby mám tu hladovou smečku v síni udržet na uzdě.“ Tain se přinutil k chabému úsměvu. „To bude hračka.“

Když se přiblížil čas jednání, poslali mě ti dva domů. Navzdory nepopíratelnému vyčerpání mě jejich dobře míněná starost dráždila. Taky jsem přišla o strýce a k Tainově ochraně mě zavazovala stejná rodinná čest jako bratra. A tak jsem poslušně přikývla a dramaticky se loudala, aby mě nechali pozadu. Jakmile mi zmizeli z dohledu v točité chodbě, zpomalila jsem ještě víc a počkala, dokud jejich kroky neutichly.

Zula jsem si sandály a zavěsila je za opasek šatů. Vyhnout se služebnictvu nebylo nijak obtížné. Roztržitě a zmateně pobíhali kolem, zatímco já jsem se bosá proplétala jako duch pokoji a chodbami, které jsem nenavštívila už roky. Na konci své cesty jsem se s bušícím srdcem vyškrábala na příborník v zaprášeném skladišti

a tam chvíli vrávorala. Duch neduch, kdyby mě tu teď někdo našel, lítala bych v pořádném maléru.

Panel byl zaseklý a já jsem ho musela páčit silou; nikdo ho už roky nepoužil. Vnitřní prostor byl stísněnější, než jsem si pamatovala, a tma a těžký vzduch působily hrozivěji. Ačkoli šlo možná o to, že ty vzpomínky patřily mladé ženě, která se zoufale snažila udělat dojem na strýce, o němž si dlouho myslela, že se za ni a její selhání stydí. V téhle hře jsem byla dobrá — konečně něco, v čem jsem vynikala! Být tichá, nenápadná, přehlížená a poslouchat, neustále poslouchat. Při vzpomínce na tašihho pochvalu se mi znovu stáhlo hrdlo. Bylo to naše tajemství, něco, co o mně věděl jen on a nikdo jiný. Dokonce ani bratr ne. Pocit ztráty mi drtil útroby, ale přesto jsem lezla dál.

Tlumené mumlání mě na cíl mého putování upozornilo mnohem dřív, než jsem stačila ve tmě nahmatat západku. Bezhlučně se otevřela a poskytla mi výhled na scénu pode mnou. Usadila jsem se v malém výklenku a přitiskla se blíž.

Radní síň byla pohodlná místnost určená k několikahodinovým diskuzím — vysoký, jemný koberec, měkká křesla rozestavená kolem kruhového stolu z vyleštěného kamene a skříňky plné drahých předmětů a artefaktů. Ke všem přelomovým i tragickým rozhodnutím z historie Sjony došlo právě zde, pod tímto obrovským dómem ze skla a kovu. A kolika z nich naslouchal někdo jako já, ukrytý v tomto výklenku a prakticky neviditelný za vyřezávanými panely, jež vyobrazovaly příběhy lidí, kteří spojili síly, aby vytvořili zemi míru a prosperity?

Jovan seděl ve strýcově křesle a za zády měl portrét Etana, který na něm mírně nakláněl svou milou tvář, jako by na synovce dohlížel. Mezi bratrem a Tainem stálo prázdné křeslo, nad nímž visela vážná tvář kancléře Caslava, zamýšleně odvrácená stranou. Po Jovově levici byla křesla pro čtyři kredolské rodiny, seřazená podle jejich vztahu ke kancléři. Pozorně jsem si je prohlédla, přesně jak mě Etan v minulosti učil: Bradomir, jako ze škatulky od konečků prstů až po upravený knír; Lazar, rozklepaný a schoulený v křesle, jen rozcuchaný stín svého bývalého já. Zbývající dva — urostlý,

pohledný Javesto a seschlá Nara — byli jako den a noc: on bezostyšně a lehkomyšlně rozhazoval rodinné bohatství (a občas i čest) v pochybných obchodech, ona si zahořkle a úzkostlivě střežila zbytky moci a peněz.

Po Tainově pravici sedělo šest cechmistrů: zástupci válečníků, řemeslníků, umělců, kameníků, divadelníků a písařů, z jejichž ztrhaných nebo naopak odpočatých tváří šlo snadno poznat, kdo se tu hroznou zprávu dozvěděl už v noci a kdo teprve po probuzení.

„Nutně potřebuji ty nejlepší kurýry, Ctěný následníku,“ říkal právě kredo Bradomir, naklánějící se přes Jovana k Tainovi. „V tuto roční dobu je většina rodiny v Moncastě. Nestihnou se vrátit na pohřeb, budu-li muset —“

Kredo Javesto si odfrkl. „Na příbuzné čekat nemůžeme, příteli, leda bychom chtěli pohřeb pořádat až za měsíc.“

„Odpusťte, kredo, ale jste velice mladý a v Radě zasedáte jen krátce, proto možná nechápete hloubku citů, jež mnoho z nás k našemu milovanému kancléři chovalo.“ Kredola Varina, cechmistryně divadelníků, byla Bradomirovou sestřenicí a podobala se mu jak vzhledem, tak nadutostí. Nehledě na okolnosti si našla dost času na to, aby si dokonale upravila vlasy do módního účesu plného copů, kudrlínek a korálků. „Chápu, že pro vaši rodinu účast na pohřbu asi tolik neznamená, ale někteří z nás si s ním byli velmi blízcí.“

Spor pokračoval dál, a přestože se stále držel v mezích zdvořilého chování, s postupem času se vyostřoval — radní začali zvyšovat hlas a obraceli se jeden na druhého s narůstající uštěpačností. Tain vypadal vyjeveně, ruce schované v podpaží, pohled skelný. Jovan jeho směrem v jednom kuse vrhal znepokojené pohledy. Očividně se stejně jako já bál, že se Tain nechává překřičet vlastní Radou. Tyhle počáteční dny budou pro jeho vládu zásadní. Byl přinejmenším o deset let mladší než doposud nejmladší kancléř a jeho přelétavé zájmy z dob, kdy byl teprve následníkem, v radních vzbudily dojem, že na něj nemusejí brát ohled. Jestli si nedupne teď, povleče se to s ním už navždy.

Vzápětí mě však překvapil a ostatní zrovna tak, protože s hlasitým prásknutím udeřil pěstí do stolu. „Pohřeb se odkládat ne-

bude. O tom, kteří poslové budou vysláni kam, rozhodne písařská cechmistryně. Další bod jednání?“

Všichni na něj mlčky zírali. Bradomir si promnul knír a sledoval Taina chladným hodnotícím pohledem. Kredola Nara se zakabonila a přísně sevřené rty jí cukaly, jako by v sobě dusila touhu pokárat rozjívené dítě. Zdálo se mi, že zastupující cechmistr válečníků Marco rychle potlačil souhlasný úsměv. Budua, postarší cechmistryně písařů, Taina pozorovala s našpulenými rty. Jednu polovinu hluboce zvrásněné tváře měla od oka po bradu propadlou — pozůstatek dávné choroby — a ta asymetrie dodávala jejímu výrazu na tajuplnosti. „Ovšem, Ctěný následníku,“ zamumlala. „Myslím, že —“

„Při vši úctě, Ctěný následníku,“ přerušil ji Bradomir a znovu se naklonil přes Jovana, jako by byl bratr neviditelný, „to by mohla být velká chyba. Kancléřova pohřbu by se určitě chtěla zúčastnit spousta důležitých lidí. Jsem si vědom, že zvyklosti nařizují pohřeb do tří dnů, ale za tím stojí zastaralé náboženské důvody. V naší moderní době by jistě jen málokdo protestoval proti odkladu, který by byl v zájmu státu.“

„Strýc možná nebyl nábožensky založený, ale pevně věřil ve zvyky a tradice,“ opáčil Tain. „Od zbudování města byl každý kancléř pohřben v Zářivém jezeře. Nechtěl by, aby se kvůli nehodě v ptačí věži odkládal důležitý rituál. Do řádného rozloučení s kancléřem musí město držet smutek. Domníváte se snad, že každý obchodník ve městě pozastaví své podnikání na několik týdnů, zatímco budeme čekat na vaše příbuzné?“

„Ale —“

„Další bod jednání, prosím,“ utnul ho Tain.

Trhla jsem sebou. Bradomirova rodina patřila k nejbohatším a nejváženějším kredolským klanům, a byť měl kredo nepřijemnou povahu, bylo jednodušší mít jej na své straně. Tain si potřeboval vydobýt respekt, ale nemusel hned rozpoutat válku.

„Mohl by nám někdo sdělit, jaká rizika představuje tahle nemoc, nebo co to je, která se šíří do půlky města?“ zeptala se kredola Nara, aniž se obtěžovala počkat, až jí někdo dá slovo. „A jaké kroky se podnikly proti tomu Talafánci?“

Tain si vyčerpaně promnul čelo. „Všichni, kdo se toho zvířete dotkli, jsou už mimo karanténu. Ať se jednalo o cokoli, nejspíš to zemřelo spolu s tím tvorem. A pokud jde o lorda Ectara, ten je prozatím naším hostem.“

„Do žaláře s ním! Talafáncům se nedá věřit. Beztak tu je na císařův rozkaz.“

„Ale no tak, kredolo,“ ozval se Bradomir. „Ctěný následník řekl, že neexistuje důkaz —“

„Celé roky si stěžují na naše cla. Ufňukaní, prohnání bastardi. Kdyby mohli, zbavili by se nás úplně, to vám povídám.“

„Vsadím se, že tohle nepřátelství nemá vůbec nic společného s tím, že je císařství vaším největším obchodním konkurentem, kredolo,“ prohlásil Javesto a povytáhl obočí. „Náhodička, vidíte?“

Poposedla jsem si a pokusila se protáhnout ztuhlé nohy. Pomalu jsem začínala téhle výpravy do tajného úkrytu litovat. Za tím dětinským dohadováním tam dole podle všeho stály jen zcela průhledné sobecké zájmy. Možná jsme opravdu byli paranoidní.

„Nemocnice nám podá zprávu, jakmile skončí s... s ohledáním těl,“ prohlásil Tain. „Pak budeme vědět víc. V tuhle chvíli máme svázané ruce.“ Rozhlédl se kolem stolu. „Má ještě někdo něco naléhavého, co bychom dnes měli probrat?“

Eliska, cechmistryně kameníků, si odkašlala a nervózními prsty se probírala jednoduchým náhrdelníkem na krku. Bylo jí kolem čtyřiceti, takže patřila k nejmladším radním. Tón jejího hlasu i výraz tváře vypovídaly o nejistotě. „Jestli mohu, Ctěný následníku? Vím, že ve srovnání s tou druhou záležitostí nejde o nic zásadního, ale možná se vám ještě nedoneslo, že v posledních týdnech do města nedorazilo několik dodávek sklizně a zboží. Pokud vím, spousta správců kredolských panství poslala zprávu o tom, že zboží sídla opustilo, ale stále nedorazilo. Na hlavních trasách nikdo potíže nehlásil, a proto se obávám, že k případné aktivitě banditů dochází na panských cestách.“

Radní na obou stranách stolu příkyvovali. Přesně tohle Etan vyšetřoval v den své smrti. Očividně jsme s dodávkami zboží neměli potíže jen my.

Marco si odkašlal a promluvil jemným hlasem, který se k jeho mohutnému tělu vůbec nehodil. Cizokrajný původ prozrazoval spíše jeho vzhled než nepatrný západní přízvuk. „Mohl bych vyslat několik vojáků, aby to prověřili, Ctěný následníku, ale když je teď armáda pryč, máme k dispozici jen omezenou posádku.“

„A co tam poslat pořádkovou gardu?“ navrhl kredo Javesto. „Jestli za tím stojí banditi, pak je gardisté určitě zvládnou i sami.“

Marco zřetelně znejistěl. „Silasta si neudrží armádu neustále v plné pohotovosti,“ řekl. „Nemůžeme si to dovolit. Naši vojáci mají ve městě běžná zaměstnání a jedním z nejčastějších je pozice v pořádkové gardě. Když Rada vyslala celou armádu pryč, musela se k ní připojit i většina našich gardistů.“

Jestli bude Rada souhlasit, nevysílal bych ty, kteří nám zde zůstali. Raději bych o situaci zpravil cechmistryni Aven a požádal ji o vyhrazení malé jednotky k prošetření celé záležitosti. Armáda je na jihu, nedaleko dolů na koření, kousek od Moncasty a sídla Ashových. Až budeme cechmistryni posílat zprávu o smrti... tu tragickou zprávu, mohli bychom ji rovnou požádat, aby z armády vydělila několik mužů, kteří prověří bezpečnost na venkovských cestách v okolí.“

Kredola Nara, hlava rodiny Ashových, si neuctivě odfrkla a vyměnila si pohled s cechmistrem řemeslníků, svým synovcem Pedragem. „Na mém sídle žádní banditi nejsou. Má správkyně to tam má pevně v rukou. Kdyby na našich cestách byl nějaký problém, věděla by o tom.“

„Ne, pokud by na těch stejných cestách banditi odchytili i posly, kredolo,“ poznamenal kredo Javesto. „A právě o to jaksí jde.“

Jovan postupně napínal jeden prst za druhým. Tohle bylo jeho první jednání Rady a určitě se pod hodnotícími pohledy všech těch mužů a žen cítil nepříjemně. „V tom případě ale na těch cestách nebudou v bezpečí ani naši kurýři,“ nadhodil. „Jestli tam řadí banditi, co uděláme? Přidělíme každému kurýrovi doprovodnou stráž?“

„Nevím, jestli máme ve městě dost gardistů na to, abychom jich mohli tolik postrádat,“ zamračil se Marco. „A tady budou v zájmu veřejného pořádku zapotřebí taky.“

Budua, cechmistryně písařů, byla úctyhodnou včelí královnou mého cechu, ale kdysi bývala učitelkou a stále ji v sobě nezapřela. Možná učila dokonce i některé z přítomných mužů a žen. Ochromená pravá polovina těla neměla sebemenší vliv na její pohyb ani charisma. Když zlehka zaťukala kostnatou rukou o stůl, rázem měla pozornost celé Rady. „Za bezpečnost kurýrů nesu jakožto jejich cechmistryně zodpovědnost já, a proto si myslím, že by měli mít dostatečnou ochranu. Bude to přece jen na pár dní.“

„Souhlasím,“ přitakal Bradomir. „Město — a my samozřejmě také — možná drží smutek, ale zajištění bezpečných silnic je naší povinností a nemůžeme si dovolit ji zanedbat, ne když na bezpečném obchodu stojí pověst naší země.“

„Až budete vysílat kurýra ke své správce, hlavně se ujistěte, že nepálí to pole na jihu, o kterém jsme mluvili.“ Nara Javestovi pohrozila prstem. „Přísahala bych, že jsem dnes ráno na obzoru v tom směru viděla kouř, a my jsme se přece domluvili, že to počká, dokud nepřejdou všechny letní větry. Jestli bude mít ten kouř vliv na mou letošní sklizeň kori, tak si mě nepřejte.“

„Kouř? To pochybuji. Jestli vás zase trápí zrak, kredolo, kousek od rezidence máte velmi solidní kráček s brýlemi. Milerád vás doprovodím.“

Špičkovali se dál a já jsem potlačila zívnutí, protože diskuzi opět ovládly rodiny, zatímco cechmistryně se drželi zpátky. Dokonce i jediné dva cechmistryně, kteří současně pocházeli z kredolských rodin — Varina a Pedrag — získali své pozice díky nadání a usilovné práci, a nemuseli se tak rvát o moc a vliv jako klany, jejichž relativní čest a postavení stály a padaly spolu se vztahem s novým kancléřem.

Nový kancléř. Význam těch slov na mě dolehl jako obrovský balvan.

Jednání v síni dospělo k nejdůležitějšímu závěru, jako by snad všichni právě přemítali nad tím samým, co se honilo hlavou mně. Kredlo Bradomir se s vážným výrazem v pohledné tváři napřímil. „Ctění kolegové, bohužel dnes musíme probrat ještě jednu záležitost. Tradice velí, abychom před rozloučením se starým kancléřem jmenovali nového.“ Jeho hlas klesl o několik tónů níž a náhle zněl

něžně a starostlivě. „Jenže tohle byl pro nás všechny šok. Ctěný následník neměl dost času, aby se na novou roli připravil. Za sebe bych ochotně podpořil návrh delšího přechodného období, pokud by k němu tato Ctěná Rada byla svolná.“ Usmál se na Taina jako hodný strýček, který mu nabízí dárek.

„Ovšem,“ ozvala se okamžitě Varina. „Zní to rozumně.“

„Ano, ano, pravda,“ přitakal Javesto.

„Vskutku,“ dodal Pedrag.

Nara na okamžik zaváhala a zkroutila hubený obličej do podivného úšklebku, nepochybně aby působila přátelsky. „I mně to zní rozumně.“

Balvan na mé hrudi ještě ztěžkl. Jediný náznak slabosti a oni už kroužili jako supi. Tain třeštil oči, stejně jako předtím, když se bez ohledu na něj dohadovali mezi sebou. Jov vypadal dvojnásob nervózně. Těkal pohledem mezi jednotlivými radními, ale prozatím mlčel. Zapomněl snad, že už není pouhý pozorovatel, ale má v Radě taky svůj hlas?

Cechmistři neurozeného původu vesměs cynicky mlčeli — odklad formálního povýšení Taina do pozice kancléře na jejich práci neměl sebemenší vliv, ale dobře si uvědomovali, jaké možnosti to skýtá kredolským rodinám. Marco si odkašlal a neklidně si poposedl. „Odpusťte, Ctění radní, možná této záležitosti úplně nerozumím. Kancléř přece následníka představil už před mnoha lety a tato Rada ho podpořila, nebo snad ne? Jestliže nemáme o čem hlasovat, proč bychom to měli odkládat?“

Rozhostilo se tíživé ticho. Bradomir si dál nevzrušeně hladil knírek, ale při pohledu na cechmistra válečníků mu nápadně cukala žíla na krku. Jovan naproti tomu po Marcovi střelil pohledem plným vděčnosti, jako by ho nejradši na místě objal.

„Hlasování samozřejmě nikdo nenavrhuje,“ ozval se kredo Lazar, na kterého jsem kvůli jeho neobvyklé zdrženlivosti málem zapomněla. „Ctěný následníku, jsem připraven podpořit vaši nepochybně Ctěnou vládu a přispěchat s radou či pomocí, budete-li o ně stát.“

Jakmile se k němu přidalo několik dalších radních, najednou se strhla lavina a ostatní se mohli přetrhnout, aby Tainovi vyjevili svou

podporu — když se jim ho nepodařilo svrhnout, budou se snažit dokázat svou nepostradatelnost. Přesto mi neušla chladná vypočítavost, s níž Taina sledoval Bradomir, ani otevřený odpor, se kterým si nového vůdce měřila Nara. V mém úkrytu bylo dusno a vedro, ale i tak mi po zádech přešel mráz.

Po zbytek dne jsme se ani nezastavili. Já i Jovan jsme se úzkostlivě vyhýbali tiché a prázdné rodinné rezidenci, protože právě tam byla Etanova nepřítomnost nejpalcivější. V hučící anonymitě sídla písařského cechu jsem sepsala zprávu pro matku a správkyni našeho venkovského panství Alozii, naši sestřenicí ze třetího kolene. Napadlo mě, jak tu novinu asi přijmou. Matka měla s Etanem velmi složitý vztah, na jednu stranu křehký a značně vypjatý kvůli jejich vzájemné nevráživosti, ale na druhou stranu plný sdíleného respektu a vzpomínek. I širší rodina strýcovu ztrátu pocítí, nejen proto, že byl oficiální hlavou klanu, ale taky proto, že některé z jejich dětí se bude muset přestěhovat do města a stát se Jovanovým učedníkem. Všichni předpokládali, že k tomuto účelu dodám včas dědice já, jenže nikdo nepočítal s tím, že ho bude zapotřebí tak brzy.

Tohle mi ještě scházelo — další připomínka mého selhání. Bezděčně jsem přitiskla dlaně k podbříšku. V soukromých saloncích veřejných lázní bych si ochotného partnera našla snadno, ale Thendra mě varovala, že by pro mě těhotenství bylo nebezpečné a velmi pravděpodobně neúspěšné. Možná bude nejlepší, když se do naší rezidence nastěhuje dítě některé ze sestřenic a převezme úlohu zamýšlenou pro mého potomka.

Dopsala jsem vzkaz a nechala ho u přiděleného posla. Pohřeb naše rodina nemohla stihnout — pravděpodobně bude po všem ještě dřív, než se k nim ta zpráva vůbec dostane —, ale mohli se připravit na to, až s Jovanem přivezeme domů strýcovo tělo.

A jak se ukázalo, Tain na včasné konání pohřbu tak tlačil i proto, aby se rodiny nevrátily včas. „Nechtěl se potýkat se svou matkou,“ prozradil mi Jovan, když jsme se později sešli. „Nebyl si jistý, co bude horší — matčina přítomnost, nebo její nepřítomnost.“

„Podle mě by Taina chtěla vidět,“ řekla jsem. „A co jeho bratři a sestry? I ti by se určitě rádi zúčastnili.“

Pokrčil rameny. „Rozhodla se už dávno. Její návrat by jen zjitřil staré rány.“

Bylo mi tenkrát jen deset nebo tak nějak, přesto se mi ten štvánatý skandál vypálil do paměti. Kredola Casimira, Tainova matka a kancléřova jediná sestra, tehdy opustila nejstaršího syna a bratra a utekla s milostným partnerem, mužem z jiné rodiny. Caslavova hanba a skvrna, kterou Casimira zanechala na rodinné cti, když se rozhodla vychovávat děti bez zázemí, bezpečí a váženosti rodinného kruhu, společností rezonovaly dodnes. Já jsem však o cizích kulturách a jejich pojetí rodiny věděla dost na to, abych Casimiru chápala, alespoň trošku.

„Zamilovala se,“ neudržela jsem se. „Nemůžou jí to lidé konečně odpustit?“

Bratr zmateně nakrčil čelo. „Co má romantická láska společného s rodinou? Casimira opustila rodinu a čest a připravila Taina o jeho sourozence. Vyrostli bez tašihho a beze cti — nikdo by je tu nepřijal.“

„Pšššt,“ umlčela jsem ho rychle, protože se z kolemjdoucího davu vynořil Tain.

Zakryl si tetování a neměl s sebou žádné sluhy. Snažili jsme se nepřitahovat pozornost, a tak jsme se drželi rušných ulic a dělili se o chleba, který Jovan přinesl z naší kuchyně. Thendra nás měla odpoledne informovat o tom, co z těl zjistila, a já jsem pochybovala, že do té chvíle kdokoli z nás dokáže myslet na něco jiného. Nevýrazný oděv a zakrytá rodinná tetování očividně zabraly, protože na Třídě rudých kapradin jsme minuli Marca, zabraného do hovoru se dvěma gardisty, a vůbec si nás nevšiml. Když jsme byli už jen kousek od nemocnice, Jovan se dotkl Tainova ramene a rychle kývl bradou dozadu. „Někdo tě poznal.“

Neznámý muž středního věku, zcela všední po všech stránkách, z davu na ulici vyčníval jen díky přímému a naléhavému pohledu. Vykročil naším směrem a zvedl ruku v jakési nápodobě zamávání, jako by se snažil upoutat naši pozornost.

„Už se na mě začínají slétat žadatelé,“ povzdechl si Tain. „Cestou z paláce jsem musel kličkovat před hotovým davem. Bude muset počkat, stejně jako ostatní. Pojdte, než se tu zasekneme.“

„Ctěný následníku!“ ozvalo se za námi. Všichni tři jsme se prudce otočili a spatřili Thendru. V její vyčerpané tváři se zračila starost. „Já bych vám tu zprávu přinesla.“ Odvedla nás do nemocnice a do soukromé postranní místnosti. Na její pokyn jsme si pod nos nanесли nějakou voskovitou látku. Dlaně se mi potily a dech se krátil.

Ranhojička přešla jako obvykle rovnou k věci. „Dle mého názoru zapříčinilo smrt toho zvířete a vašich strýců totéž,“ oznámila nám. „Jestli chcete, můžete se přesvědčit sami.“ Stáhla tenké plátno. Při zběžném pohledu na vrstvy stažené kůže a srsti a úhledné hromádky slizkých orgánů jsem automaticky zavřela oči a odvrátila se. Jak se ukázalo, já se přesvědčit nechtěla. Přinutila jsem se rozlepit víčka, ale žaludek se mi bouřil znechucením. Tain, který se tvářil stejně, jako jsem se já cítila, mi pevně stiskl rameno. Jov přistoupil blíž.

„Žaludek,“ zamumlal a Thendra přikývla a štouchla do jedné zářivě bílé hromádky hmoty vedle zvířecího těla.

„Mělo dva žaludky. Na prvním je poškození zřetelné, na druhém se vůbec neprojeví, vidíte?“

Naklonila jsem se blíž, prohlédla si vyleptanou stěnu bledého žaludku a znovu se otočila. Při představě, že se tohle stalo našim... Zaštípalo mě v očích. Kéž bych tak měla Jovovu odtažitost.

„A můj strýc?“

Thendřina tvář se proměnila v kamennou masku. Zatěkala očima k Tainovi a pak zpět ke zvířeti. Bez důkladných vnitřních prohlídek lidského těla bychom v medicíně nikdy nepokročili, ale o pitvách se veřejně nemluvílo, ani nebyly prováděny na tělech významných měšťanů. Přestože se ve městech, a v Silastě především, staré náboženství už moc nepraktikovalo, posmrtné rituály zůstávaly důležitou součástí naší kultury. Lidé se nikdy nesměli dozvědět, že bylo tělo kreda, nebo hůř samotného kancléře, takhle znesvěceno. Jov se ji pokusil uklidnit chabým úsměvem. „Víš, že jsme vám dali svolení, Thendro,“ řekl.

„Kredo Etan patřil k největším vzdělavcům ve městě,“ dodal Tain. „A byl také nejčestnějším radním a rádcem, jakého si můj strýc mohl přát. Chtěl by, abychom ke své ochraně využili všechny dostupné prostředky a vědomosti.“

Prkenně přikývla. „Tělo kreda Etana jsem prohlédla. S největší úctou.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Jovan.

„Objevila jsem stejné poškození na jeho žaludku a části střev, ale zároveň i na plicích a několika dalších orgánech. Domnívám se, že nakonec podlehl srdeční zástavě.“ Potřásla hlavou a zadívala se na leksotův žaludek. „Čekala bych, že budou pociťovat bolesti břicha,“ zamyslela se. „V té oblasti je poškození nejzřetelnější. Musela v tom hrát roli nějaká znečitlivující látka, která bolest zakryla.“

„A co je tedy zabilo? Byla to nemoc?“

Thendra a Jov si vyměnili krátký pohled. Napadlo mě, jestli naši úlohu alespoň zčásti neuhodla. „Ne,“ prohlásila otevřeně. „Ne, Ctěný následníku. Nejvíce zasažený je žaludek a stejné poškození jsem objevila v ústech a hrdle. Škrábance, které kredo Etan od toho zvířete utržil, nebyly ani zanícené, ani napadené. Všichni tři pozřeli jed, ale netuším jaký.“

Tain prudce vydechl, jako by do něj udeřil blesk. Jov jen přikývl. Ani mě to nejspíš nepřekvapilo.

„Někdo je otrávil.“ Otupělá rezignace v Tainově hlase jasně vyprávěla o tom, že přesvědčil sám sebe, že šlo o nehodu. I já jsem v to doufala.

Jov pohlédl na mrtvolu zvířete a pak vyhledal očima mě. Na zkrabatělém čele se mu zřetelně zračily myšlenky. Mé podezření ohledně leksotova umístění v zahradě a udusaného horečnatce bylo oprávněné. To zvíře někdo záměrně otrávil. Proč? Aby vrhl podezření na cizího šlechtice nebo na kreda Lazara? Nebo doufal, že otrava nikoho nenapadne, a naopak se všichni smíří s verzí o cizokrajné nemoci?

„Thendro, zúčastnili se pitvy i vaši učedníci?“ zeptal se Tain náhle.

„Ne, Ctěný následníku. Požádal mě o ni kredo Jovan, ale je to... nezvyklý postup. Domnívala jsem se, že bude nejlepší...“

„Ano, ano. Výborně.“ Tain se objal pažemi a vsunul si dlaně do podpaží. Nepatrně pokyvoval hlavou, jako by se donekonečna ujišťoval o jakési nevyslovené myšlence. „Slibte mi něco, Thendro.“

Ranhojička napjatě přikývla a sledovala nás bez jediného mrknutí.

„Neříkejte nikomu o tom, co jste zjistila. Do nemocničních záznamů zanešte jen to, že jste ohledala leksotovo tělo a všimla jste si stejných příznaků jako u kreda Etana a kancléře. O pitvě toho zvířete a kreda Etana se před nikým nezmiňujte. Napište tam jen, že to zvíře bylo pravděpodobně přenašečem nějaké exotické choroby.“

Potrebovali jsme zjistit víc. Když si travič bude myslet, že jsme mu skočili na vějičku, získáme nad ním převahu.

„Ano, Ctěný následníku,“ přikývla Thendra. „Rozumím. Město už tak kvůli té strašlivé tragédii velice trpí. Není třeba vyvolávat další paniku.“ Odmlčela se, mírně se jí zachvěly ruce a pak už ze sebe setřásla napětí a vrátila se ke svému obvyklému já. „Musíte být opatrný, Ctěný následníku. Jestliže byl kancléř opravdu zavražděn...“ Větu nedořekla, ale její nevyřčená domněnka mi rezonovala hlavou, jako by ji vykřičela nahlas. Jed. Někdo kancléře otrávil. Jedem, který Etan nepoznal a my jsme ho nedokázali identifikovat. Tain mohl být dalším cílem. A bratr spolu s ním.

Táhlé, tesklivé tóny smutečního rohu se nesly přes klidnou hladinu jezera, řítily se přes vodu až k vzdálenému břehu, kde se vytrácely do ticha. Jovan stál přede mnou, v jedné řadě s ostatními radními, a jeho dokonale odměřené nádechy protínaly kratší noty rohu.

Tain už předtím obřadně vypustil Caslavovo tělo na Zářivé jezero, kde se měl zesnulý kancléř v posledním odpočinku připojit ke svým předkům. Nyní za doprovodu smutečních rohů přijímal osobní kondolence od kredolských rodin a dalších významných měšťanů. Zbýval už jen jeden žalozpěv a pak budeme moct vyklouznout. Veřejná ukázka zármutku samozřejmě patřila k našim povinnostem, ale kéž bychom tak namísto téhle přehlídky mohli jednoduše odvézt Etanovo tělo domů a pohřbít ho na pozemcích

rodinného sídla. Pak bychom snad mohli tašimu dát konečně sbohem, beze všech ceremoniálů a zvědavých očí.

Sotva k nám Tain došel, propukl dole na břehu nějaký humbuk. Spěchal k nám posel, s pravou paží potetovanou symbolem písařského cechu — stylizovaným perem —, stejným, jaký jsem měla i já. Všichni zvědavě sledovali, jak k nám běží se skloněnou hlavou. Město dnes bylo kvůli pohřbu uzavřeno, tak co mohlo být tak důležité, aby někdo přerušil obřad?

„Od západu se k městu blíží davy lidí, Ctěný následníku... tedy, chci říct Ctěný kancléři,“ vyhrkl kurýr zadýchaně. „Strážkyně západní brány se obávala, že jde o nějakou nepřátelskou armádu, ale podívala se dalekohledem a prý jsou to venkované. Rolníci.“

„A o jak velkém davu mluvíme?“ zeptal se Tain, jemuž neunikla poslova špatně skrývaná nervozita. Radní stojící nejbliž se posunuli o další krok k nám, aby lépe slyšeli. Hudebníci, kteří doposud vyhrávali obřadní hudbu, postupně utichli.

„Stovky lidí. Mají něčím omotané hlavy a zakryté obličej.“

„Šátky?“ zeptal se Jovan váhavě. Ve městech byla sice podobná pokrývka hlavy neobvyklá, ale lidé na venkově si kvůli silným větřům zcela běžně zakrývali vlasy šátky.

„Spíš to vypadá jako roušky nebo závoje, kredo.“

„Jde o něco náboženského? Spousta venkovanů stále vyznává pohanství.“

Jov se ohlédl na mě, jako by u mě hledal pomoc, ale já jsem studovala cizí kultury, ne tu naši. Ve městě bylo pohanů, což bylo honorové označení pro vyznavače staré darfrijské víry, docela pomálu, a ještě méně se jich vyskytovalo ve vyšších vrstvách společnosti. Naše rodina, ani jiné významné klany Silasty, nebyla nábožensky založená už celé generace, pokud mě paměť neklamala. Víra v duchy byla obecně považována za trapný pozůstatek minulosti, zcela neslučitelný se životem moderní a kultivované společnosti. A přesto jsme kdysi dávno věřili všichni; musel tu být někdo, kdo o starých rituálech ví víc než já.

Odkudsi se k nám připlížil Bradomir. „Mohu se zeptat, co se děje, Ctěný kancléři?“ otázal se slizkým, servilním tónem.

Tain zaváhal a přešel pohledem skupinku radních, kteří se přikradli jako duchové a teď pozorně poslouchali. Jednou rukou bezděčně nahmatal obvazy na nadloktí zakrývající čerstvá kancléřská tetování. Po chvíli mávl na kurýra a ten zopakoval zprávu všem.

Marco zbystril a jeho zakřiknuté chování před ostatními radními bylo rázem to tam. „Ctěný kancléři, musíme okamžitě zajistit brány, dokud nezjistíme, kdo nebo co se k nám blíží.“

„Není to armáda, cechmistře, žádný strach,“ uklidnil ho Tain. „Hlídka si to zpočátku taky myslela, ale jsou to naši lidé. Farmáři, venkované.“

„Ale mají masky?“ namítla Varina, cechmistryně divadelníků. Stála až moc vzpřímeně a mluvila moc nahlas, jako opilec, který se snaží působit strážlivě.

Ze srocujícího se davu vystoupil další posel, tentokrát z opačného směru. „Nejsou to masky,“ vysvětlil. „Zakryli si tváře až po oči, Ctěný kancléři. A blíží se ze všech stran, nejen ze západu. Přes pláně a po cestách. Domníváme se, že zpívají. Slova jsme zatím nerozeznali, ale zní to jako staré hymny nebo tak něco.“

„V tom případě naši kurýři nejspíš už dorazili na venkovská sídla,“ usoudil kredo Javesto. „Správci dovolili rolníkům přerušit práci a vydat se vzdát hold kancléři. Kdysi jsem jeden darfrijský pohřeb viděl. Tuším, že si zakrývají tváře kvůli nějakému smutečnímu obřadu.“

Kredo Bradomir pošeptal kredole Varině cosi o Javestově výchově; přesná slova jsem neslyšela, ale jeho přezíravý tón byl zřetelný dost. Javesto dával v dětství přednost venkovskému sídlu před životem v Silastě a jeho skromnou minulost mu v očích některých radních nemohlo nic odpárat. Také byl v Radě relativně nový, kreslo své pratety převzal teprve nedávno.

„Rolníci nemají úctu k ničemu.“ Z hlasu kredoly Nary jako vždy odkapával jed. „Nerozumí cti. Nejspíš jen skočili po příležitosti vzít si volno.“

„Upřímně nechápu, jak je možné, že vás vaši rolníci nechovají v úctě. Hotová záhada, kredolo.“ Javesto se otočil k Tainovi. „Měli bychom otevřít brány. Kancléř Caslav byl i jejich kancléřem a oni mají stejné právo pro něj truchlit jako my.“

„Drahý příteli, tady jde o otázku praktičnosti,“ vložil se do debaty Bradomir. „Brány města jsou dnes uzavřené a musejí tak zůstat. Na březích Zářivého jezera není místo pro další tisíce lidí.“

Stejně jako během jednání Rady se Tain rychle vzpamatoval. Hlasitě si odkašlal a počkal, dokud se hašteřící radní neutišili. „Dokončíme obřad,“ řekl. „Ale po něm půjdu na hradby osobně poděkovat všem, kteří přišli uctít mého tašiho.“

Radní si vyměnili vypočítavé pohledy. Z muže, kterého považovali spíš za veselého, ale trochu nezodpovědného mladého příbuzného než za klíčového hráče v politice Silasty, se vyklubal nepředvídatelný černý kuň.

Tain pokynul hudebníkům a obřad pokračoval. V závěru jsme se k hudbě všichni připojili a jako jeden muž zazpívali konec smuteční písně. Tain odešel se skloněnou hlavou dřív než všichni ostatní, ale jakmile ceremoniál skončil a my jsme mohli jít také, vyrazila jsem za Jovem a společně jsme se proplétali trousíci se zástupy, abychom dostihli Taina, který mířil na západ k městským branám.

Zahlédl nás. „Počkám u brány. Jdete se mnou? Pokud jsi už teda skončil s tím, co děláš.“ Poslední věta patřila bratrovi, který právě krčil čelo soustředěním a pevně si mačkal prsty. „Vidím, že kvůli něčemu vyšiluješ.“

„Toho by si všiml i slepý,“ podotkla jsem. „V podstatě bys mohl každých pár minut říct, že z něčeho vyšiluje, a ve většině případů by ses trefil.“

Tain se zazubil, ačkoli to nebylo úplně od srdce. „Co se děje?“

Jov mezi námi zatěkal pohledem. Jeho nervozita byla skoro hmatatelná. „Nepřipadá vám to divné? Ano, vyslali jsme posly, ale to všichni okamžitě odhodili nástroje a dali se na pochod? A jak to, že dorazili ve stejnou dobu? Je to... je to zkrátka divné.“

Přikývla jsem. „Souhlasím. Víme naprosto jistě, že to jsou naši lidé? Mně pořád vrtají hlavou ty roušky.“

„Možná kdybychom zaslechli, co to zpívají,“ uvažoval Jov. Zastavil se a pohlédl na malou skupinku sloužících, kteří nás následovali. „Patří někdo z vás k věřícím? Nebo někdo z vašich rodin na venkově?“

Všichni čtyři sluhové zavrtěli hlavou. „Všichni jsme se narodili v Silastě, kredo Jovane,“ odpověděl jeden. „V Losijském údolí mám nějaké vzdálené příbuzné, kteří jsou nejspíš pohaní, ale moc o tom nevím.“

Přešli jsme Zvoniční most a kráčeli hlavní ulicí přes dolní město k bráně u vnějších západních hradeb, masivnímu a impozantnímu pozůstatku násilné minulosti, na niž současní Silastané vzpomínali jen velmi neradi. Zvenčí k nám doléhalo rytmické křupání šterku doprovázející kroky pochodujícího davu. Tain se vydal po vnějších schodech strážní věže.

„Vylezu nahoru a podívám se, jak jsou daleko,“ prohodil přes rameno. „Jestli si vzpomenete na něco o darfrijských pohřebních rituálech nebo vás napadne, co bych mohl říct, abych omylem neurazil nějakého ducha, dejte vědět. Trmáceli se takovou dálku, nerad bych před nimi vypadal jako necitlivý blbec.“

Jovan se opřel o zeď a zavřel oči. Sice cizí kultury nestudoval tak zevrubně jako já, ale zato měl vynikající paměť. Jednou se mi pokoušel vysvětlit, jak ve své mysli dokáže vzít z police známou knihu a dokonale si vybavit texturu stránek, vůni inkoustu, každou ilustraci i slovo. Přečetl všechny knihy v palácové i školní knihovně a mnohé z nich vinou svých nutkání dokonce i víckrát. Jeho urputnost měla občas i své výhody.

Ze strážního postu sledovala Tainův příchod statná gardistka s dlouhými copy a zachmuřenou tváří. Na bicepsu se jí skvělo totozání nože — symbol válečnického cechu.

„Staré pohřební rituály,“ mumlal Jov se zavřenýma očima, jako by si na víčkách promítal nějakou konkrétní knihu. „Lidé kdysi smrt považovali — a někteří tak nejspíš smýšlejí dodnes — za obětinu duchům. Když bylo tělo pohřbeno poblíž místa narození, vrátila se esence zesnulého duchům země. Ale nevidím tu nic o tom, že by součástí obřadu bylo i zahalování tváře.“

Jov otevřel oči. „Zahalování, o zahalování jsem přece něco četl, jen si vzpomenout...“ Zničehonic vytřeštil oči. „Zatraceně. Taine!“ vykřikl a začal se škrábat do schodů.

Ozvalo se hvízdnutí, pak ječivé zasvištění a vzápětí něco dopadlo na zdi. Bílý kámen se zachvěl. Vyrasila jsem za bratrem. Sotva jsem popadala dech. „Co se děje?“

Z věžních dveří nad námi vyběhl šokovaný Tain. „Jsou ozbrojení!“ křičel nevěřičně. „Útočí na nás!“ Za jeho zády jsme viděli gardistku, jak pevně bere za lano poplašného zvonu a prudce táhne.

Jov vyběhl posledních pár schodů a já jsem bez dechu supěla za ním. Úzkým průzorem ve strážní věži jsem je spatřila na vlastní oči — nekonečné řady tajemných, zahalených postav, jež se rozplývaly podél hradeb na všechny strany. Jejich záměry jasně prozrazovaly luky, které svírali v rukách. Nepřišli truchlit. Byla to armáda a pochodovala přímo na nás. Hradby a zem před nimi zasypávaly šípky a po salvě následoval bojový ryk, v němž zanikl i zvuk poplašného zvonu.

„Nepřišli vzdát hold,“ vyhrkl Jovan zadýchaně, jako by schody byly desetkrát delší, než ve skutečnosti byly. „Taine, oni se nezahálují při smutku. Závoje u pohanů značí pomstu.“

Zatímco jsem celá zkoprnělá sledovala scénu před sebou — scénu, která patřila spíš do učebnic dějepisu a historek o válečnických kulturách než před hradby Silasty —, dav vypustil další salvu. Zvláštní formace šípů, od níž jsem nedokázala odtrhnout zrak, se k nám blížila jako hejno bílých, smrtících ptáků. Strážkyně s třísknutím zabouchla poklop sledovacího průzoru.

Všude kolem se rozléhalo dunění starého poplašného zvonu, které město nezažilo už celé generace.

Probrala jsem se ze šoku a zatřásla Tainovým ramenem, abych ho vytrhla ze stejné zkoprnělosti. „Musíme se vrátit do města,“ řekla jsem. Jov sebou škubal jako šílený a ruce se mu stahovaly v křeči. Usoudila jsem, že je ta pravá chvíle na starou dobrou paniku. „Honem!“

„Zvoňte dál a dávejte na sebe pozor,“ přikázal Tain gardistce. Zasmušile přikývla, tasila meč — proti armádě ležící za hradbami vysokými třicet stop zcela neúčinný — a volnou rukou dál tahala za provaz zvonu.

Schody z věže jsme napůl seběhli, napůl sjeli.

„Musíme varovat ostatní a dostat tě dál od těch zpropadených zdí,“ drmolil Jov.

„Cos myslel tou pomstou?“ Tain zmateně nakrčil čelo. „Za mého tašiho? Na kom se chtějí mstít?“

Jov zavrtěl hlavou a otrásl se. „Nevím. Ale nějak to souvisí se spravedlností. Vybavuju si jeden obrázek. Zbitý muž na zemi, v kroužku kolem něj příbuzní s kopími v rukách a zahalenými tvářemi. Bodali do něj. Úplně ho prošpikovali.“

„Ctěný kancléři!“ Přihnala se k nám skupinka dalších tří gardistů. Přitiskli k sobě dlaně a zvedli je v projevu úcty k Tainovi. Mezi námi se rozhostilo ticho. Nenapadalo mě nic, co bych mohla říct nebo udělat. Jov vypadal jako pokrači zhroucení, svaly na rukou a na nohou se střídavě stahovaly a uvolňovaly a z tváře mu vyprchala barva. Chytila jsem ho za ramena v naději, že ho tím trochu uklidním, ale pod mým dotekem nadskočil leknutím a vysmekl se mi.

„Taine,“ vyhrkl. „Taine, armáda.“

A teprve tehdy sevřela skutečná hrůza i mě, protože jsem si uvědomila, kde se právě nachází naše vojsko.

„Pošlu ptáka —“ chtěla jsem navrhnout, ale vzápětí jsem se odmlčela a střetla se s Jovovým vyděšeným pohledem. Žádné ptáky jsme k dispozici neměli; sesuv skály v ptačí věži očividně nebyl pouhá nehoda.

Tain ani nemrkl. „Dobrá,“ zakýval hlavou a přejel pohledem po naší skupince. „Musíme se sebrat. Útočí na nás početný dav a rychle se blíží. Kolik vás ve městě je?“

Ticho. Vzpomněla jsem si, co Marco říkal na jednání Rady. Většina gardistů patřila zároveň k armádě a odtáhla s ní, takže posádka ve městě byla značně omezená. Gardista stojící v popředí vypadal pod zářivou přílbou mladě a vyplašeně. Nedivila jsem se mu. Pořádková garda měla za úkol dohlížet na dodržování zákonů ve městě; jen zřídka řešila nepokoje a většinou se musela potýkat jen s nelegálními prodejci na trhu nebo doprovázet opilé cizince zpět do penzionů. Ti, kteří současně nepatřili k armádě, žádnou větší

akci doposud nezažili. Kdo by si kdy představil, že se město ocitne v obležení?

„Kolik?“ zeptal se Tain znovu a důrazněji.

Muž polkl. „Dvacet dva, Ctěný kancléři.“

„Dvacet dva?“

Vyměnili jsme si zděšené pohledy. Necelé dva tucety gardistů a město plné civilistů. A armáda kdesi v horách na jihu, několik dní cesty daleko.

Dívčí zhouba

Popis:

Vodní rostlina s velkými, okrasnými květy, které plavou na hladině. Vyskytuje se v bažinatých oblastech. Měkké plovoucí kořeny jsou při požití jedovaté. Jedná se o leptavý toxin, který však současně obsahuje složky tlumící bolest, takže oběť poškození žaludku necítí.

V malém množství se užívá při léčbě bolestivých žaludečních křečí či při menstruačních bolestech.

Příznaky:

Závrať, odulý obličej a končetiny, nadměrné pocení, horečka, bolest na prsou, selhání srdce.

Charakteristické rysy:

Výrazná hořká chuť a vůně, v jídle těžko maskovatelná. Otrávené tekutiny mají viditelně hustší konzistenci.

3

JOVAN

Všude panoval hluk a zmatek. Poplašný zvon stále vyzváněl a postupně se k němu přidávalo burácení několikatisícového davu shromážděného kolem jezera. Hlavní ulici zaplavil proud lidí směřujících k nám. Zpočátku je vedla zvědavost, ale ta se velice rychle přetavila v paniku, sotva se novina o útoku roznesla.

Západní brána, před níž jsme stáli, byla kvůli pohřbu zavřená, ale já jsem netušil, jak velký nápor ustojí. „Můžeme bránu zajistit nějak víc?“

„Na vnitřní straně je ještě jedna brána a padací mříž,“ odpověděla jedna z gardistek roztřeseným hlasem. „Nikdy je nepoužíváme, ale umím s nimi zacházet.“

„Do toho,“ přikázal Tain. „A co ostatní? Někdo musí doběhnout k severní a jižní pěší bráně a taky k oběma říčním branám. Ne, ty ne...“ Zachytil za paži gardistku, která se chystala rozkaz splnit. „Někoho s sebou vezmi, kohokoli. Dva na každou bránu. Ujistěte se, že je tamní gardisté zabezpečí.“ Žena přikývla. „A někdo musí dát vědět armádě!“

„Marco,“ zvolala Kalina a ukázala do davu, v němž se konečně Marco objevil, mohutný muž razící si k nám cestu tlačenicí. Tain vykřikl úlevou.

„Útočí na nás! Útočí na nás.“ Tain s vytřeštěnými očima popadl Marca za předloktí. „Marco, co budeme dělat?“ Tainova předchozí sebejistota mě ošálila; nyní byl jeho strach zřetelný. Lidé stojící kolem jeho slova zaslechli a opakovali je dál. Bezútěšnost naší situace se šířila zástupem jako požár.

„Držte je zpátky,“ přikázal jsem gardistům, kteří kolem nás vytvořili ochranný kruh. Kalina se ke mně přitiskla blíž.

Marco, vážný, ale klidný, si vyslechl Tainův stručný popis situace a pak se ke kancléři naklonil a cosi mu šeptal do ucha. Přes hučení v uších a čím dál hlasitější výkřiky a zoufalé otázky lidí jsem však nezachytil ani slovo. Zato Tain přikývl, něco odpověděl a znovu přikývl. Marco vystoupal několik schodů a zvedl ruce, aby k sobě přitáhl pozornost všech.

„Ticho!“ zaburácel. Gardistka ve věži přestala vyzvánět a křik lidí postupně přešel v tlumené úzkostné mumlání. „Za branami je armáda, a my tu naši nemáme. A nemáme čas. Všichni fyzicky zdatní obyvatelé mezi patnácti a padesáti lety zůstanou tady a dostanou zbraně. Pokud ti venku prorazí bránu, budete naší jedinou obranou. Obyvatelé do patnácti nebo nad padesát let půjdou hned teď domů a nashromáždí všechno, co by se dalo použít k boji. Nože, náradí, všechno, co by se mohlo hodit. Popadněte to a přineste k nejbližší bráně.“ Zvedl paži, aby zarazil vlnu výkřiků a otázek. „Nejmenší děti a nemohoucí dovedte do školy. Zůstanou uvnitř a pohromadě. Hned!“

Kdesi poblíž se ozval pláč. Kalinina ruka se v mém sevření zachvěla. „Slyšelas Marca,“ řekl jsem, pošetile a zoufale vděčný za jeho slova. „Etanovy nože. Cokoli najdeš. A pak jdi do školy.“

Vytrhla se mi a blýskla po mně zlostným pohledem. „Nejsem úplně bezmocná. Chodila jsem plavat, běhat... jsem silnější.“

Na hádky nebyl čas. Marco opět sestoupil ze schodů a nyní přejížděl pohledem po davu, hledal zdroje a vymýšlel strategii. Podíval se na dvě gardistky stojící u nás a začal štěkat rozkazy. „Vy dvě, zaběhněte k ostatním branám a předejte jim stejné pokyny. V každé strážní věži je sklad, kam se ukládají zbraně zabavené návštěvníkům při vstupu do města. Rozdejte všechno, co máme. Přednost mají ti, kdo už někdy nějakou zbraň v ruce drželi. Vyberte si hrstku mladých lidí, ať máte po ruce kurýry, a průběžně mě informujte. Ano? Ty, ty tam, vezmi si tucet měšťanů a zaběhněte do sídla cechu. Tady, vezmi si můj znak,“ strhl si z krku tenký řetízek a vtiskl ho do ruky gardistce, „a pověz úředníkovi ve zbrojnici, že si bereš

všechno, co má. Zaber několik vozů, na které cestou narazíte, naložte je a rychle dovezte ty zbraně k hradbám.“

Tain zíral na dav. „Nic nedělají.“ Napřímil se a protlačil se kolem mě ke schodům. „Silastané!“ zvolal. „Jsem váš kancléř! Toto je náš domov a oni na něj útočí. Ve jménu cti, jíž obětuujeme své životy, poslechněte cechmistra a braňte náš domov!“ Přítelův hlas se třásl. Nebyl to žádný rozený řečník a po hlavě spadl do role, s níž nepočítal ještě mnoho let. Nebyl připravený. Nikdo z nás nebyl.

Ale Silastané se řídili kodexem cti a svého kancléře milovali. Naslouchali mu. Marco zopakoval pokyny a dav se rozprskl, přestože se kolem stále ozývalo kvílení a výkřiky. Sdílel jsem s nimi zmatek i hrůzu. Byli jsme obchodníci, řemeslníci, studenti a umělci a vedli jsme pohodlný, bezstarostný život v nejkrásnějším a nejkultivovanějším městě na kontinentu. O válce a tyranii, před nimiž naši předkové kdysi uprchli, jsme nevěděli vůbec nic. Ani jedno je sem nepronásledovalo. Jediným pozůstatkem jejich bývalé existence byl válečnický cech, nejméně uznávaný a vážený cech ze všech. A nyní, když mohli jeho členové všem pro jednou dokázat svou užitečnost, tady zrovna nebyli.

„Vydrží to brány?“ zeptal se Tain Marca.

Mohutný muž se podrbal v krátkých vlasech a zachmuřil se. „Nevím, Ctěný kancléři. Nejsem... Má specializace jsou zbraně, víte? O hradbách toho moc nevím.“

„Kde je Eliska?“ nadhodil Tain. „Najděte někdo cechmistryni kameníků!“ Zvedl pohled ke gardistce naklánějící se z věže. „Jak daleko, Chen?“

„Dvě stě kroků, kancléři, možná méně. Nezpomalují.“

„Na mou čest, musíme si s nimi přece promluvit.“ Tain vykročil do schodů s výrazem jakési uchvácené hrůzy. „Co kdybych —“

„Nesmíš tam jít,“ zarazil jsem ho.

„Musíme se o to aspoň pokusit, než na nás zaútočí.“

„Souhlasím,“ přikývl Marco. „Ale předtím po vás stříleli, Ctěný kancléři. Nevíme, co jsou zač. Možná měli v úmyslu dostat se do města v přestrojení za rolníky, a teprve když si uvědomili, že jsou brány zavřené, přešli rovnou do útoku. Musíme počítat s možností,